

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra 'Virtuel blokade' af CSC 5. april 2011

- med en stor hilsen til den utrættelige aktivist Gerd Berlev, som fylder 65.

Foto: Mark Knudsen/Monsun.

STØT DE ANSATTE PÅ CSC!
STØT PROSA I KONFLIKT!

Nr. 8

15. årg.

2011

15. april

-

29. april

Støttepris 20 kr.

TEMA: Genkolonisering af Afrika

2020: Valg uden alternativer s. 2 • Inside Job s. 3 •
Folketingsvalg om nedskæringer? s. 4 • Spredt Danmark DU? s. 6 •
Liste Ø og krigen s. 7 • Revisionisterne i "K" P melder ud s. 8 •
OK2011: Lave afstemningstal s. 10 • Det tager kun 5 minutter ... s. 11 •
CSC gør hvad andre drømmer om s. 12 • NATO's libyske krig s. 14 •
Frankrigs mand på plads s. 15 • Erobringen af Afrika s. 17 •
Libyen-krigen og Middelhavet s. 18 • PCOT: Kampen må fortsætte s. 20 •
Debat s. 21 • Radioaktive Arme-Ben s. 24

2020: Valg uden alternativer

KOMMUNISTISK POLITIK

Uanset hvilket regnestykke VKO-regeringen fremlægger, og uanset om den regner 30 eller 43 milliarder galt, er facit altid det samme. Det er nemlig givet på forhånd: Der bliver en regning, et fratræk, et minus til de mange, der ingenting har i forvejen, eller kun lidt – mens de, der har meget, og dem, der har det hele får mere endnu.

Rige boligejere får 4 milliarder i skattelettelser. Multinationale selskaber betaler oftest ikke noget som helst. Milliarder og milliarder pumpes ud på bomber, krige og oprustning.

Det er de almindelige og hårdt arbejdende danskere, der skal betale festen, mens de får stadig sværere ved at få tingene og økonomien til at hænge sammen.

Lars Løkke og CO.s 'reformpakke' – også kaldet deres "2020-plan" – er et latterligt forsøg på at lade som om kapitalismen kan indrettes efter deres planer, selvom alle ved, at ingen af deres planer eller forlig, der blev indgået før krisen i 2008 holder endnu, selvom de engang blev udråbt som frelsende planer for dansk økonomi og redning af velfærden for altid.

Det har for længst vist sig at være stumper af en salami, hvis rester lægges under kniven igen med en ny reform.

2020-planen forsøger de dårligt nok at fremstille som en redningsplan for velfærd – hvad enten det er fordi slagordet er brugt op, eller fordi velfærden er for synlig barberet ned til at nogen kan overbevises om, at VKO vil redde den – eller simpelthen fordi den er så åbenlyst et angreb på rester af fordums kapitalistiske 'velfærdssamfund', at ingen kan tro målet er at redde det.

Hvorom alting er nøjes VKO med at ville redde 'Danmarks' økonomi – det vil sige det kriseramte kapitalistiske Danmark – og det skal ske ved at barbere ned på sociale ydelser, overførselsindkomster og smide 100.000 væk fra et eksistensgrundlag, nedsætte pensioner og pensionsalder, reducere eller afskaffe efterlønsmuligheden, skære 60.000 jobs væk i det offentlige og forringe den stadig ringere, hårdt mishandlede offentlige sektor endnu mere.

Sidste år hed redningsplanen 'genopretningsplanen' og

skulle stabilisere dansk økonomi i 2015. Det var halvering af dagpengeperioden og mere i den dur. Nu skal reformkniven snitte dybere.

Samtidig har valgfeberen grebet det parlamentariske Danmark. Alt hvad der sker og ikke sker i 'dansk politik' drejer sig om det kommende valg – der gættes afholdt i samtlige måneder fra maj til november. Det triste er, at det bliver et valg uden virkelige alternativer. Regeringsvalget står mellem blå, der fører krig i Afghanistan og Libyen, lodser Danmark ind i europagten og vil have afskaffet undtagelserne, og en 'rød', der vil det samme. Det siges, at VK er parat til at opgive totalslagtningen af efterlønnen – men det truede den store taktiker Helle Thorning-Schmidt fagbevægelsen med, hvis den ikke uforbeholdent støtter S/SFs fair løsning, hvor alle skal arbejde mere. Det er to varianter af EU's nyliberale politik.

Og hvad partierne angår er der heller ingen reelle alternativer. Den sørgelige tingenes tilstand blev afsløret i al sin ækelhed, da samtlige partier stemte for at gå i krig mod Libyen. Dermed stemte de også mod de arabiske folkerevolutioner, som vestmagterne og NATO aldrig vil støtte. Når Enhedslisten gik med i krig, var det ikke en fejl, og partiet har da heller ikke fortrudt sin stemme. Partiet har længe flirtet med ideen om 'humanitære interventioner', imperialistmagternes carte blanche for at gribe ind og føre krig hvor som helst på kloden, for at 'beskytte civile', eller 'forhindre folkemord' – for tiden det vigtigste påskud for den militære side af genkoloniseringen af Afrika.

Der findes mange illusioner om, at S/SF kan presses til venstre og kan bringes til at føre en helt anden politik end den, de erklærer de vil føre. At presse en mulig S/SF-regering 'til venstre' er Enhedslistens strategi, taktik og eksistensberettigelse. Det er gået rigtig skidt indtil nu, og det vil gå endnu værre, når og hvis Thorning-Schmidt og Søvnald kommer i regering. Det blev Enhedslisten, som gik til højre. Og dér går de endnu, og marcherer tilmed ...

Redaktionen 12. april 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 22.04.11

Inside job

I sidste uge opgav det midlertidige forretningsministerium i Portugal at låne penge på de åbne finansmarkeder og henvendte sig til EU's og IMF krisekasse. Lånerenten på de åbne markeder passerede 9 procent og var blevet ubetalelig.

Embedsmænd fra IMF, ECB og EU-kommissionen rykkede med det samme ind og overtog Portugals finansministerium. De er nu ved at skrive den lovgivning, som skal vedtages, før der kommer penge. Lånebehovet vurderes til 80 mia. euro.

Kravene ligner de samme, som er banket igennem i Grækenland og Irland. De går i korte træk ud på at alle skal gå ned i løn. De eksisterende regler der sikre lønninger og overførselsindkomster imod inflation så købekraften ikke udhules skal fjernes. Regler om opsigelses varsler og andre tryghedsordninger skal fjernes osv. Den offentlige sektor skal skæres ned, især på de sociale områder og med hensyn til serviceydelser – samtidig med at den skal slankes med massefyrringer.

Det er i grunden den model, alle EU-lande følger. Den bliver bare dikteret på dramatisk vis, når landet er bankerot, hvor de øvrige lande som Danmark bruger luksusmetoden og skærer bid for bid.

Og det er også de samme sparekrav, som den socialdemokratiske portugisiske regering forsøgte at få gennem parlamentet i marts måned, indtil den til sidst måtte gå af og udskrive valgt til juni.

Enkelte har spurgt med hvilket mandat forretningsministeriet søger om lån hos EU og betvivlet det legitime i det arrangement, der nu bankes på plads, der ikke tager sigte på portugisernes velfærd, men på at redde røven på deres kreditorer, storbankerne. Men det har ikke anfægtet repræsentanterne fra EU, at der ikke er et klart juridisk mandat, eller et fungerende parlament, der kan vedtage den krævede lovgivning!

Det er en hastesag at få låneaftalen på plads og det kan ikke vente på

demokratiet. Pengekassen løber tom i maj måned, forlyder det fra de lukkede kontorer.

Portugal er kun det seneste land, der ikke kan betale sine kreditorer efter at have overtaget gældsforpligtigelser fra finanssektorens spekulanter. Og når staten ikke kan betale, står valget jo mellem at finde pengene i arbejderklassens lommer og børneværelser, eller at lade være med at betale og sende regningen videre til dem, der rent faktisk har ansvaret.

Det sidste er ikke en mulighed under EU's og IMF's herredømme, og det er en historisk kendsgerning, at ingen kapitalistisk stat på noget tidspunkt har foreslået noget sådant.

The Inside Job er en ny amerikansk dokumentarfilm, der har fået dansk biografpremiere. Den har til gengæld spurgt, hvem de skyldige er, skulle nogen få den tanke at kræve pengene tilbage.

Her interviewes hovedpersonerne bag den store amerikanske boligboble, der punkterede i 2008. Alle interessenter fra banker og forsikringsfolk, til politikere og økonomer belyses. Hele mekanismen og dens bagmænd hænges til tørre, og det forklares på en enkel og overskuelig måde, hvordan hele boligboblen var baseret på en stor pyramidekonstruktion, hvis fundament og alle karakteristika var af den kriminelle slags. Tusindvis af involverede hev millioner ud til sig selv og brugte dem på luksus, penge der var stjålet fra pensionskunder og bolig-ejere.

En af filmens kvaliteter er at vise,

hvordan store private universitetsinstitutioner og økonomiske professorer er fuldstændigt indsyldede i propagandamaskineriet for de frie og uregulerede markeder. Flere økonomer har taget sig usædvanligt godt betalt for at skrive under på rapporter, der f.eks. har erklæret Islands økonomi for bundsolid, kun få måneder før øens banksystem brød sammen.

Island har netop igen sagt nej ved en folkeafstemning om at betale for Icesave-bankens konkurs, der bl.a. gik ud over kunder i Holland og England. Aftalen dikterede, at den islandske stat skulle betale de to lande i alt 30 milliarder kr. med en lav rente over en periode på 30 år som kompensation for krakket i oktober 2008.

Nu er forhandlingerne slut, næste skridt er de internationale domstole, lyder det fra Holland, der desuden erklærer, at Island godt kan skyde en hvid pil efter at komme med i det gode EU-selskab.

Hvis der ikke kommer penge, kan konflikten udvides med økonomiske sanktioner. Og hvis Island tilfældigvis lå i Afrika, var en krig nært forestående!

Selve grundlaget for magtstrukturerne er intimidering, baseret på ægte vold og arbejderes autoritetstro. De, der sidder på toppen af magten i imperialismens sidste tider, er de absolut mest snæversynede svindlere, kriminelle og gangstere. Der var intet særligt ved en Stein Bakker eller en Bernie Madoff, bortset fra de blev opdaget.

Ikke en eneste af magtens mænd og kvinder kan tåle at komme i en dokumentar, hvilket nok også er derfor, at der er så få.

The inside Job beskriver kun et lille hjørne af tidens økonomiske tendenser, og kun i den periode, der startede i 1980 med Ronald Reagan. Men de tendenser til raddenskab og degeneration, som dokumentaren afdækker, gennemsyrrer hele det borgerlige demokrati – med dens påfaldende inkompetence, uvidenskabelighed og overtro, militarisme og chauvinisme.

Afgrunden truer i 2020: Rundbarber velfærdsresterne nu

VK-regeringen har fremlagt en ny stor nedskæringsplan

For VK-regeringen var verdenskrisen i 2008 et chok, der kuldkastede dens tal, beregninger og fremskrivninger. Den havde de ikke lige set komme. Den kastede sig imidlertid fortrøstningsfuldt ud i det store projekt for at redde det kapitalistiske Danmark og lade arbejderklassen og den brede befolkning betale med reallønnedgang og rundbarbering af de sidste rester af 'velfærden'.

Nu er den kommet sig så meget, at 'Genopretningspakken' fra 2010 – en 'femårsplan' der skulle redde den danske økonomi i 2015 – overtrumfede og videreføres af 'Reformpakken 2020', der skal gøre kål på meget af det 'Genopretningen' ikke fik med.

VK-ministrene og deres økonomer er tilmed blevet så dygtige, at de kan forudse, at underskuddet på de danske statsfinanser vil være på nøjagtig 47 milliarder kr. i 2020 – hvis der ikke gribes ind nu med nye nedskæringstiltag. Og det er hvad 2020-planen handler om: Nedskæringer og forringelser her og nu.

De 47 milliarders underskud fås ved at fremskrive tallene for rentebetaling af statsgælden, øgede pensionsudgifter og faldende statsindtægter fra Nordsøolien.

Økonomiske katastrofe-scenarier som politisk metode

Økonomen Henrik Herløv Lund skriver i afhandlingen 'Regeringens forventede 2020-plan':

At regeringen således fremmaner et bestemt økonomisk billede i politisk øjemed er ikke enestående under VK – regeringen. Tværtimod har denne regering gang på gang brugt en metode med at bokse velfærdsforringelser og nyliberalistiske reformer igennem som ØKONOMISK NØDVENDIGE ændringer. Politik ikklædes med andre ord som økonomisk nødvendighed. Det har for regeringen den store fordel, at der hermed sker der en afgørende ændring af debatten om regerin-

Hjort gentager 'succes'

Det er ikke mere end et par uger siden, at det blev afsløret, at de tal, som VK brugte til at presse 'Genopretningsplanen' igennem med, var forkerte. Finansminister Claus Hjort Frederiksen havde begået, hvad der smukt kaldtes en 'regnefejl': Ministeriet havde overdrevet det forventede underskud på statsbudgettet for 2010 med 43,6 mia. kr. Det viste tal fra Danmarks Statistik, der blev offentliggjort i marts i år.

I februar 2010 Hjort Frederiksen meddelte EU-kommissionen, at statsunderskuddet ved årsskiftet 2010/11 ville være på 94,4 milliarder kr. Det svarede til 5,5 pct. af BNP. Dette indbragte Danmark en 'henstilling' fra kommissionen om at spare 24 milliarder kr. Det er nemlig kun tilladt EU-landene at have et underskud på tre procent. Den netop besluttede Europagt, som Danmark har tilsluttet sig, vil sikre det nyliberale EU kontrol over de enkelte landes statsbudgetter.

Hjort var særdeles lydhør over for 'henstillingen' fra EU. VK spillede så ud med 'genopretningspakken', der skulle 'spare' nøjagtig 24 mia. frem til 2013.

Keine Hexerei ... bare talfusk.

Nu vil Hjort Frederiksen gentage succes'en. Det 'forventede underskud' i 2020 på 47 milliarder kroner kræver besparelser i den størrelsesorden, hvert

gens linje fra at handle om valg mellem forskellige mulige politikker til at handle om fagøkonomi og hvad der er samfundsøkonomisk uomgængeligt. Politikken apolitiseres og maskeres i stedet for som økonomisk rationalitet.

Hermed bliver det naturligvis langt sværere for befolkningen at gennemskue, hvad det handler om og debatten om regeringens politik indsnævres til et snævert anliggende for en udvalgt kreds af økonomer med vælgerne som tilhørere. Ja, der lægges nærmere op til at der ikke skal være debat, for økonomisk nødvendighed er jo hævet over diskussion.

år, startende nu – og 'Reformpakke 2020' giver et konkret bud på det.

Smæk velfærden

"Du får ingen efterløn, du skal være længere tid på arbejdsmarkedet og du får mindre i SU", skriver nyhedsbureauet Ritzau i en kort opsummering af 'Reformpakken 2020'.

Efterlønsalderen vil gradvist blive sat op fra 2014. Og efterlønnen afskaffes helt for alle, som ved udgangen af 2010 var under 45 år.

Udskydelsen af efterlønsalderen gælder for alle, som ved årsskiftet var fyldt 45 år, men endnu ikke 57 år. Og når efterlønsalderen gradvist bliver sat op, bliver årene på efterløn også færre.

Ud over udfasningen af efterlønnen vil regeringen hurtigere hæve folkepensionsalderen fra de nuværende 65 år til 67 år. For folk mellem 50,5 og 56 år ved udgangen af 2010 øges folkepensionsalderen øges med et halvt til to år. For dem over 57 år berøres den ikke. Der sker heller ingen ændringer for dem under 50,5 i forhold til 'Velfærdsaftalen' fra 2006. De står i forvejen til forringet efterløn og en folkepensionsalder på 67.

Hjemmeboende studerende får simpelthen SU'en sløjft! Og SU'en skal til udeboende kun udbetales i den normerede studietid.

Sådan er planen på felt efter felt. Det er ikke muligt her at gennemgå dem alle. Regn selv op til 47 milliarder - om året.

For et syns skyld skal den danske krigsmagt beskæres med 2 milliarder. Det er intet i forhold til udgifterne ved de ulovlige krige, Danmark deltager i. Og de skal nok blive fundet igen!

Planen betyder selvfølgelig også masseyfiringer i det offentlige og klappjagt på modtagere af overførselsindkomster, som man vil fjerne 100.000 af.

'Reformpakken 2020' er kapitalistisk fup og et nyt gigantisk angreb på det store flertal.

FOA: 2020-planen ligner en 1920-plan

Det er ikke en plan for fremtiden. Det er en plan med store tilbageskridt, siger FOA

-Vidste man ikke bedre, så kunne det også gå for at være en 1920-plan. Det var dengang den daværende statsminister fra Venstre Madsen-Mygdal også valgte den drastiske sparevej. Ambitionen i politik bør være at gøre det bedre. Men planen peger overhovedet ikke fremad. Den peger tilbage. Til tiden med mindre velfærd, til en tid med voldsomt mindre service og store besparelser, og til en tid med klart mindre fællesskab. Og desværre har regeringen stadig kun sine traditionelle og uvirksomme forslag til vækst, siger forbundsformand Dennis Kristensen fra FOA.

FOA vender sig klart mod forslagene om at forringe efterlønnen og folkepensionen.

-Efterlønnen skal hverken afskaffes eller forringes. Den nyeste opgørelse fra FOA fra februar 2011 viser, at FOAs medlemmer nu i gennemsnit er 61 år, når de går på efterløn. For få år siden var de 60,5 år i gennemsnit, siger Dennis Kristensen.

FOA er stærkt bekymret over de voldsomme besparelsesmålsætninger i den nye plan. Det bliver alene den offentlige sektor, der holder for. Aktuelt har kommunerne som følge af den seneste kommuneaftale skaffet sig af med mere end 11.000 medarbejdere. Hvis den offentlige sektor nu skal skæres ned til 27

procent af bruttonationalproduktet, så svarer det til 60.000 nye fyrede i den offentlige sektor.

-Det siger sig selv, at det kommer til at gøre ondt, meget ondt. Det er decideret uambitiøst, når en regering over de næste 10 år ikke kan skabe et grundlag, der med ny vækst kan skabe et grundlag for indtægter, der kan sikre velfærd. Og regeringen er stadig helt blind for, at den offentlige sektor også er forudsætningen for ny vækst i den private sektor. Det er ganske enkelt for ringe, mener Dennis Kristensen.

I den nye plan ønsker regeringen også 100.000 færre på overførselsindkomst.

-Det er endelig en positiv ambition. Men desværre har regeringens konkrete arbejdsmarkedsforslag i mange år gået i stik modsat retning, når det drejer sig om dagpenge, fleksjob, aktivering, løntilskud og revalidering,” siger Dennis Kristensen.

LAD DE RIGE BETALE

RØD 1. MAJ
i MUNKEMOSE

**STOP KRIGEN MOD LIBYEN
NEJ TIL MINUSOVERENSKOMSTER
VELFÆRD I STEDET FOR BOMBER
SOCIALISME ER FREMTIDEN!**

PROGRAM KL. 12.00-17.00

Taler fra kl. 13.00

Underholdning

**KATRINE AAGAARD BAND
PETER BJØRN
KORT VARSEL**

ARR.: RØD 1. MAJ KOMITEEN co/ OKTOBER BOGCAFÉ SKIBHUSVEJ 100

1. maj 2011 Rød 1.maj i Odense

ALTERNATIV 1. MAJ
Mølleparken
kl 12.30 - 17
DAVID ROVIC
Væresteds Band'et

talere fra
STILLADSKLUBBEN
PROSA
INITIATIVET FOR FRED I LIBYEN
APK

**Stop krigen mod Libyen!
Nej til Europagt!
Velfærd til alle!**

Alternativ 1. maj 2011 i Århus

Spredter danske bombefly forarmet uran (DU) over Libyen?

Der er voksende bekymring for, at Libyen i mange år fremover vil være radioaktivt forurenede på grund af brugen af forarmet uran (DU) under de massive bombardementer fra USA's og NATO's side

Det er ikke officielt indrømmet, at der er brugt sprænghoveder eller bomber med det radioaktive stof DU i Libyen. Men DU bruges omfattende i produktionen af missiler og bomber, og det er bevist, at DU-forstærkede våben er brugt flittigt under den vestlige krigskoalitions og USA's krige i de sidste årtier.

Det gælder tilbage til den første Golfkrig 1990-91, krigen mod Jugoslavien i 1999, Afghanistan fra 2001 og den anden Irakkrig fra 2003. Alle disse steder har virkningerne vist sig på sigt i form af misdannelser, aborter, voksende antal kræfttilfælde og mange andre skadevirkninger.

Dansk F16 fly klar til bombetogt over Libyen.
Foto Forsvaret.dk

Der er formentlig spredt store mængder af DU af de fly fra USA og NATO, der i Libyen-krigens første dage ikke bare smadrede Gaddafis luftvåben og anti-luftskyts, men også bombede tanks og stoppede offensiven mod de NATO-støttede 'rebeller'.

De danske bombefly blev først sat ind, da Gaddafis luftvåben var sat ud af spillet, men det er oplyst, at de blandt andet har bombarderet regeringshærens tanks.

De seks danske F16-fly har kastet

flere bomber i hurtigere tempo end noget andet sted, hvor de har været sat ind i de ulovlige krige, det officielle Danmark deltager i. På de første 14 dage kastede de 126 'præcisionsbomber' på 50 togter.

Ifølge militæret er halvdel af den brugte ammunition 500-punds-bomber af typen GBU-49, den anden halvdel er 2000-punds-bomber. Det forly-

der at bombebeholdningerne er ved at være brugt op, og at militæret overvejer at låne hos allierede.

Disse bomber koster hhv. 300.000 og 200.000 kr. stykket. Bare bombetogterne har allerede kostet de danske skatteydere 31,5 millioner kroner. Den samlede pris for Libyen-eventyret bliver langt højere.

Spørgsmålet er om den danske bombebergn over Libyen også er radioaktiv, og om Danmark er med til at forurene ørkenlandet med DU?

Århus: Krigsmodstanden markerer sig

Onsdag den 30. marts blev krigsmodstanden også sat på landkortet i Århus med en demonstration under parolen 'Stop krigen mod Libyen – Nej til dansk krigsdeltagelse'.

Ca. 100 mennesker slog fast, at man ikke godtager løgnene om, at en imperialistisk angrebskrig kan accepteres som 'forsvar for civile'. Som arrangør stod 'Århus mod krig og terror', der i samarbejde med 'Initiativet for fred i Libyen' tog initiativet til demonstrationen.

Fra talerstolen advarede Carsten Andersen fra Århus mod krig og terror, Kaj Rudi Rasmussen fra Initiativet for fred i Libyen, Asbjørn Nielsen fra Socialistisk Ungdomsfront (SUF) samt den palæstinensiske journalist og forfatter Naser Asehli mod konsekvenserne af den igangværende militærintervention.

De kritiserede i skarpe vendinger

den NATO-ledede koalition for at føre en ny krig, der kan ende som i Irak og Afghanistan.

Kaj Rudi Rasmussen understregede blandt andet:

"Jeg er ikke specielt tilhænger af Gaddafi og synes i øvrigt, at et lands befolkning har ret til at protestere og gøre oprør, hvis den mener, det er nødvendigt.

Men et militært angreb fra fremmede magter på et suverænt land kan kun

betegnes som en krigsforbrydelse i sig selv. Princippet må være, at ethvert land klarer sine egne indre anliggender. Hvis dette princip ikke bliver håndhævet, vil det give anledning til evig krig.

Og det er jo netop det, vi ser i dag. Imperialismens evige krig mod suveræne lande."

Den brutale vold i Libyen i dag, hvor Bush-doktrinen videreføres af Obama, medfører død og store ødelæggelser, men fremkalder også en reaktion, stærk eller begyndende i det små, her som over hele verden.

Naser Asehli sluttede sin tale med et løfte:

"Angrebet på Libyen kommer ikke til at redde den arabiske revolution, det kommer til at ødelægge den. Men de arabiske folk vil rejse sig igen, det kan jeg love jer."

En kommentar til Frank Aen

Enhedslisten stemmer ikke længere for krig – de legitimerer den bare

Af Kristian/APK

Følgende skarpe kritik af Enhedslisten blev bragt som gæsteindlæg på Lars Grenaas blog på Modkraft, da partiet meddelte, at det ikke længere støtter krigen mod Libyen, men ikke fortryder sit ja til krigen

Nyheden om, at Enhedslisten ikke længere mener, der skal bombes i Libyen, spredes i øjeblikket landet rundt i medierne og på nettet.

Frank Aen afslører dog overfor DR, at Enhedslisten vil fortsætte legitimeringen af krigen. Han udtaler: *"De sidste dage har oprørerne fået luftstøtte til at rykke frem, og uanset at vi har stor sympati for oprørerne, så er det ikke NATO's opgave at støtte den ene part i en borgerkrig."*

Det betyder oversat til lige ud af posen-snak: *Det er helt sikkert oprørere med de bedste intentioner, vi ser i Libyen. NATO forsøger at hjælpe disse oprørere (!), og vi har nu støttet den ene part i en borgerkrig i en uges tid, men nu tager vi principielt afstand fra sådan noget.*

Man forstår godt, hvorfor Stinger-Frank ikke kan tale lige ud af posen.

Der er overhovedet ingen refleksion om krigens rigtighed. Hans (samt folketingsgruppens og hovedbestyrelsens) vending fra at støtte krigen med stemmer til nu bare at støtte den moralsk kommer af pres internt i partiet og fra antikrigsbevægelsen.

Men Aen fortryder intet. Der er tale om et kursskifte uden nogen form for selvkritik:

"Det var en rigtig beslutning at stoppe hans (Gaddafis) angreb, og vi er glade for at have været med til det", siger han.

Krigsfortaler Aen – fra Afghanistan i gamle dage til Libyen i dag – anklager samtidig regeringen for dobbeltmoral, hvad angår lande i Nordafrika og Mellemøsten. (Hvad i øvrigt med jeres eget forslag til regering, hr. Aen?). Med

denne anklage for dobbeltmoral – hvorfor ikke gøre noget ved Saudi-Arabien, Bahrain osv.? – åbner Aen en ladeport for flere imperialistiske krige i regionen.

Der er ingen dobbeltmoral hos regeringen eller S/SF – der er kun dobbelt umoral: støtte til en røverkrig og til provestlige diktatoriske regimer, hvad enten de er konger, sheiker eller generaler. Krigen mod Libyen er ikke en god krig, ikke en humanitær aktion, ikke engang støtte til en demokratisk revolution.

Den ekvilibristiske Aen henviser til, at: *"Flere nationer og Den Afrikaniske Union har prøvet at få gang i forhandlinger, men har ikke fået nogen opbakning fra Nato og alliansens udenrigsministre, der hellere vil bombe videre"*.

Men indtil for fem minutter siden ville DU bombe løs, hr. Aen. Det er DINE – og Enhedslistens – bomber der er kastet over Libyen. Det er DIN krig, der har forhindret de forhandlinger, du nu 'begræder' ikke blev til noget.

Det er langt over grænsen til et værre svineri, når du peger på 'alliansens udenrigsministre' og bagatelliserer DIN egen rolle i bombningerne.

Lad os tage den igen: *Hvorfor var det lige, Enhedslisten ikke længere kan stemme for krigen?*

Skal vi tage Stinger-Frank på ordet, så 'er det ikke NATO's opgave at støtte den ene side i en borgerkrig', selvom krigskoalitionen altså har gjort det fra dag ét.

Hvorfor undlader Aen at trække tråde til Danmarks, NATO's og USA's krige og besættelser i Afghanistan og Irak – dette århundredes vel to største folkemord? Hvordan (og hvorfor) kan USA, NATO og Danmark dræbe hundredtusinder i Irak og Afghanistan og samtidig føre en god krig i

Libyen? Med de samme våben, de principielt samme metoder, og tilmed med nogenlunde samme propaganda om 'demokrati' og 'stop for barbari' og udskiftning af folkemorderiske regimer.

Stinger-Frank mangler stadig at forklare sit og partiets knæfald for imperialismen. Enhedslistens folketingsgruppe og hovedbestyrelse skylder mange svar på alle de modsætninger, der åbenbarer sig efter krigstilslutningen. Modsætninger, der ikke bliver færre af ved nu at tilbagetrække stemmer til krig og fortsat mene, at NATO støtter oprørere – men måske kan modsætningerne så til gengæld skydes lidt på afstand(?:-).

Jeg tror ikke, hverken jeg eller krigsmodstanden nogensinde vil få de svar. Til gengæld er jeg stensikker på, at Enhedslisten vil slå på 'enhed' som sjældent set før. Der vil blive henvist til folketingsvalg, og hvor slemme DF er. Jeg er sikker på, at 'vi nu skal stå sammen mod krigen' og glemme fortiden og uenighederne.

Den apati, der har grebet flere (antikrigs-) Ø're den seneste tid, vil være en del af grundlaget for at 'overbevise' de fleste medlemmer om ovenstående 'taktik'.

Men venstrefløjens og krigsmodstandens behov for en pålidelig parlamentarisk repræsentation vil stadig være der.

Det er også sikkert, at der vil komme flere imperialistiske krige. Mit parti og jeg vil igen være på gaden mod dem – med det samme!

Folketingsvalg på trapperne

Revisionisterne i "KP" melder ud

"Kommunistisk Parti" vil føre valgkamp for Enhedslisten og støtte en S-SF-regering. Og de har selv en plan

"Kommunistisk Parti", der inden sammenlægningen med en udbrydergruppe fra KPiD var en fraktion i DKP/ML, som kuppede sig til magten i partiet og gik over til at likvidere det, har lagt taktik i forhold til det kommende folketingsvalg. Det er klar tale.

Det er ikke overraskende, at de opfører sig til at stemme på Enhedslisten. Men her stopper festen så heller ikke! "KP" har simpelthen erklæret, at de vil føre valgkamp for Enhedslisten:

"Vi støtter Enhedslisten i deres valgkamp, og vi støtter en kommende regering med Socialdemokraterne og SF."

Således sagde Benjamin Egerod – medlem af "KP" – i en tale til demonstrationen *Ud med VKO* lørdag den 2. april.

Lad os slå fast, at det ikke bare var en personlig opfattelse, men en partibeslutning, der blev fremlagt.

NATO-krige ingen hindring

Enhedslistens tilslutning til krigen i Libyen rystede og ryster ikke "KP". Partiet søger og får mediereklame for kritik af Enhedslistens knæfald for imperialismen med den stemme i folketinget, der gjorde krigsbeslutningen enstemmig og anbragte antikrigsbevægelsen i en marginaliseret position. Som andre revisionister tænkte "KP" først på egen fordel, mens mobilisering til massemodstand mod krigen ligger fjernt fra deres intentioner og praksis.

Enhedslistens stemmeafgivning var dybest set ikke blot en tilslutning til krigen, men en tilslutning til en imperialistisk krig. Listens politiske ordfører, Frank Aaen, har efterfølgende

erklæret, at krigen efter nogle dage skiftede karakter, hvorfor listen nu var imod. Men samtidig fastslog han, at det i den givne situation var korrekt at stemme for. Der eksisterer ingen selv-kritik af Listens beslutning!

I den situation spiller det ingen rolle, at trotskister i alle afskygninger erklærer deres uenighed og utilfredshed. Det er en automatrefleks hos trotskister, der aldrig får andre konsekvenser end mundhuggerier.

Imens står "Kommunistisk Parti" urokeligt fast på at føre valgkamp for Enhedslisten.

En S/SF-regering med en 'helt ny politik'

Begrundelsen for valgtaktikken er som følger:

"Senest sendte et enigt folketing Danmark i krig mod Libyen. Det er første gang efter parlamentarismens indførelse for 110 år siden, at der ikke findes én eneste krigsmodstander i vores Folketing.

I Irak og Afghanistan er mere end en million civile døde – og jeg er bange for, at vi er ved at gentage katastrofen.

Det er sgu et sølle Folketing!

Og derfor kaster Kommunistisk Parti sig ind i kampen for en ny regering med en helt ny politik – også en helt ny udenrigspolitik!"

Logikken bevæger sig ud i den metafysiske verden. Eller rettere: Det er en logik af samme slags, som når NATO fører krig for fred, og Enhedslisten stemmer for.

"KP" vil have en ny regering – det vil sige en S/SF-regering med støtte fra Enhedslisten. Men det skal være regering med 'en helt ny politik – også en helt ny udenrigspolitik'.

Det hænger vist ikke sammen. "KP" kan få en ny S-SF-regering – for NATO og krigene, for EU og europagt og afskaffelse af kronen og de danske undtagelser, og for en nyliberal økonomisk politik. Eller de kan slås for en helt ny politik – og så bliver det uden S/SF og også uden Enhedslisten. Alt tyder på, at det også bliver uden "KP".

Den bagvedliggende 'teori' er troen på, at S/SF kan 'presses til venstre'. Det

Sekterisk valgkamp i krigsmodstanden

Den 9. april demonstrerede krigsmodstanden i København igen mod USA's og NATOs krig mod Libyen, som blev støttet af et enigt dansk folketing. Nogle små partier, som støtter Enhedslisten, benyttede lejligheden og forummet til at føre valgkamp for liste Ø.

Et af dem var "Kommunistisk" Parti, hvis mand på talerstolen erklærede:

- Jeg har hørt mange på venstrefløj sige at nu kan de ikke stemme på Enhedslisten længere, men selvfølgelig kan de det. Det skal de kraftedeme. For Enhedslisten kan blive garant for en ny politik efter valget. Men vi er nødt til at huske at det var ved at stå sammen herude, ude på gaden, at vi pressede Enhedslisten væk fra krigstien. Og det er sådan vi skal fortsætte.

Det er sådan vi skal fortælle S og SF at vi ikke vil have at de går ned af den samme mørke sti som VKO har taget Danmark de sidste 10 år.

Internationale Socialister, som er med i Enhedslisten, fulgte trop lige efter. Deres mand sagde:

- Derfor vil jeg også sige som den forrige taler til jer allesammen, Stem på Enhedslisten! Jeg vil endda sige endnu mere, gå med i Enhedslisten. Jeg er selv med i Enhedslisten. Vi er mange krigsmodstandere og vi kan gøre Enhedslisten til et principielt krigsmodstander-parti igen. Det er der behov for...

Revisionister og trotskister hånd i hånd som aktive illusionister – i et misbrug af krigsmodstanden.

var også Enhedslistens tro. Resultatet er uvægerligt, at teoriens tilhængere og praktikanter drøner til højre.

Enhedslisten 'garant for velfærd'?

Ovennævnte Benjamin Egerod fra "KP" holdt sin tale til fredsdemonstrationen lørdag den 9. april, hvor han følte sig kaldet til at fastslå, at Enhedslisten er – hold nu fast – "garanten for velfærd". Intet mindre! Har "Kommunistisk Parti" da helt mistet jordforbindelse? Rækker hukommelsen ikke længere? Enhedslisten var i små ti år *garant* for Nyrup Rasmussens krige, privatiseringer og udliciteringer og andre angreb på velfærden, herunder en reduktion af dagpengeperioden fra syv til fire år samt forringelse af efterlønnen.

Enhedslistens folketingsgruppe valgte at fingere vagthund ved finanslovsforhandlingerne. Det skete ved, at de overnattede uden for forhandlingslokalet i finansministeriet. Finanslovene i samtlige år betød forringelser for befolkningen, og Enhedslisten stemte for med argumentet om, at det var vigtigt at holde de borgerlige fra fadet. *Garant* for velfærd?

For nu at komme lidt ekstra salt i såret, så lad os lige minde revolutionært sindede om, at det ikke er mange uger siden, at "Kommunistisk Parti" opfordrede arbejderne til at stemme JA til de helt uacceptable minusoverenskomster.

'Arbejderflertallets' comeback

Den revisionistiske linje træder åbenlyst igennem i politikken, taktikken og strategien hos "KP".

Blottelsen er til gengæld også det eneste, man kan takke dem for. Som hos de fleste revisionister er kernen i deres politik mistillid til massernes evne til at rejse sig og forandre tingene. Kun *revolutionær massekamp* kan i sidste ende være en garant for velfærd og en helt ny politik, også udenrigspolitik.

"KP"s valgstøtte til Enhedslisten er ikke ny. Den var der også, da de paraderede som DKP/ML og lod, som om de var marxist-leninister. Men nu frem-

føres den med større energi end før, uden hæmninger så at sige, og samtidig lægger "KP" sine æg i en S/SF-regerings kurv. Det er DKP og dets 'arbejderflertals-strategi' om igen, årtier senere, selvom det lyder lidt gammeldags og ikke helt rigtigt at kalde Thorning Schmidt, Søvnald og Aaen for et 'arbejderflertal'.

Det vil også spille fallit i denne omgang.

"KP"s utilslørede glidning mod højre skyldes måske, at partiet har opgivet drømmen om en selvstændig parlamen-

tarisk opstilling, evt. sammen med KPiD og DKP, som det har haft i mange år, og nu for alvor lægger slæberne ind hos liste Ø.

Hvorom alting er: "KP" er blevet en mere ihærdig forsvarer af Enhedslistens politik og parlamentariske linje i Enhedslisten selv. Måske spillet går ud på at konstatere Enhedslistens forsatte højredrejning også i en ny valgperiode – med "KP" (med evt. frafald fra liste Ø) som muligt alternativ i kulissen.

Disse revisionister er drevne fraktionister og slår i det stykke de trotskistiske grupperinger med flere længder.

Post-veto fra Norge

Norges EU-positive, socialdemokratiske statsminister Jens Stoltenberg led et solidt nederlag, da landsmødet i hans parti, Arbeiderpartiet, tog stilling til EU's kontroversielle postdirektiv.

Det norske forbund for postansatte, Postkom, har i de sidste to år – med opbakning fra resten af den norske fagbevægelse – arbejdet for et norsk veto. 56 pct. af Arbeiderpartiets kommunalpolitikere har støttet et veto mod direktivet, som kun 14 pct. kunne sige ja til. Og 11 ud af partiets 19 regionale afdelinger har opfordret til et klart nej til direktivet, som Stoltenberg ønskede et ja til.

Stillet over for dette pres fik Stoltenberg lavet et kompromisforslag med en række løfter om sikring af bl.a. uddeling i seks dage ugentligt, ens porto over hele landet samt sikring af de

ansattes løn- og arbejdsforhold.

Postkom accepterede kompromiset søndag, men det gjorde flertallet af Arbeiderpartiets landsmødedeltagere ikke. 181 ud af 295 stemte for, at Norge for første gang nogensinde skal bruge sin reservationsret og nedlægge veto med det samme.

"Landsmødet troede ikke, det (kompromis-forslagets løfter, red.) ville blive muligt. Derfor stemte de, som de gjorde," konstaterer en glad formand for postarbejderne i Postkom, Odd Christian Øverland, i Aftenposten.

Arbeiderpartiets to regeringspartnere, Senterpartiet og Sosialistisk Venstre, har for længst besluttet, at de ønsker et norsk veto mod direktivet. Så nu står en enig norsk regering bag det.

Folkebevægelsen mod EU

Nyt islandsk Icesave-nej

Lørdag den 9. april deltog Islands befolkning for anden gang i en folkeafstemning om Icesave. I marts 2010 forkastede 93 pct. af de islandske vælgere den islandske regerings første Icesave-aftale. Herefter har regeringen forhandlet sig til en ny aftale, som betyder, at Island skal betale omkring 30 milliarder kroner til Storbritannien og Holland.

I februar i år besluttede Islands præsident Ólafur Ragnar Grímsson, at den nye aftale skulle til folkeafstemning, sådan som over 40.000 islændinge har skrevet under på et krav om. Lørdag stemte 59,8 pct. af islændingene så nej til den nye Icesave-aftale.

Konsekvenserne af et nej bliver meget sandsynligt, at Island ikke får en Icesave-aftale, og så bliver islandsk EU-medlemskab slet ikke aktuelt, vurderer bl.a. tænketanken European Policy Centre.

Men siden august 2009 har alle islandske meningsmålinger også vist klart flertal mod EU-medlemskab, som regeringen har søgt om. Senest viste en måling i marts i erhvervsbladet Viðskiptablaðið, at 55,7 pct. vil stemme nej, 30 pct. vil stemme ja, og 14,2 pct. er i tvivl.

Folkebevægelsen mod EU

Offentlig OK 2011:

Lave afstemningstal viser bred utilfredshed

Stemmeprocenten var lav ved urafstemningerne om de offentlige minusoverenskomster med garanteret reallønsfald. Det afspejler en udbredt utilfredshed – også med fagtoppens rolle

Der lå inden afstemningen til årets historiske minusoverenskomst for de offentligt ansatte et voldsomt pres på de ansatte. Samtlige forbundsledelser anbefalede et JA med argumentation om nødvendighedens lov:

'Ellers mister vi arbejdspladser. Der er ingen penge i samfundet til at dække reallønnen ind.'

Ved overenskomstfornyelsen for tre år siden lovede de samme ledere forbedringer ved dette års overenskomst. I dag dækker de deres anbefaling ind under den finansielle krise på trods af, at krisen ikke er udløst af hverken sygeplejersker, pædagoger, socialmedhjælpere eller assistenter. De samme ledere

er frække nok til at gentage påstanden:

'Det bliver bedre ved næste overenskomstfornyelse om to år.'

Det mest positive om resultaterne er faktisk den nye OK-periode, som med to år igen bringer OK-fornyelsen ind i samme rytme som arbejderne på det private arbejdsmarked. Det åbner mulighed for en solidarisk storkonflikt.

Man kan roligt sige, at de mere end 800.000 offentligt ansatte fik kniven på struben:

'Der er ingen penge, og I vil miste arbejdspladser.'

Det var en enig front af forbundspampere, der fremlagde demagogien. Disse blev tilmed bakket op af kræfter fra det såkaldte "Kommunistisk Parti"!

Det har i denne suppedas af demagogi været svært at se et lys forude.

60.000 færre offentligt ansatte

Regeringens mål om, at de offentlige udgifter skal nedbringes fra 29 til 27 procent af BNP, vil kræve omkring 60.000 færre offentligt ansatte. Det viser beregninger fra FOA, der kalder det en motorsavs-massakre

Selvom det ikke lyder af meget, når regeringen lægger op til at beskære det offentlige forbrug fra 29 til 27 procent af BNP, så svarer det i praksis til, at op mod syv procent af de offentlige ansatte skal fyres. Det viser beregninger, som FOA Analyse har foretaget. Hvis forslaget blev gennemført i morgen, ville det betyde, at omkring 60.000 mennesker ikke længere skal passe børn, undervise, helbrede, vedligeholde veje og hjæl-

Demonstration 7. januar 2011 i Århus
Foto Sindslidendes Netværk

pe dem, der ikke kan selv.

- Så taler vi ikke længere om en sparekniv. Det er jo ren motorsavs-massakre. De største udgifter i det offentlige går til løn, så det er helt urealistisk, at man kan reducere udgifterne så meget uden, at det vil ramme både ansatte og brugere usandsynligt hårdt, siger Dennis Kristensen, som er formand for FOA.

Han peger på, at 60.000 færre offentligt

ansatte er en større reduktion, end selv Liberal Alliance har talt for.

- Så vidt jeg har forstået, ville de af med 40.000. Det virker lidt, som om Lars Løkke Rasmussen har mere travlt med at stoppe blodstyrtingen af vælgere til Liberal Alliance end med at sikre et velfungerende samfund, siger Dennis Kristensen.

Han giver ikke meget for regeringens forsikringer om, at man vil holde serviceniveauet.

- Regeringen taler samtidig om mangel på arbejdskraft i fremtiden. Så hvis deres udspil skal give mening, så må det betyde, at de enten vil have markant færre offentligt ansatte eller vil have os ned i løn i forhold til det private. Begge dele er lige håbløst. Den offentlige sektor er ikke problemet, den er en væsentlig del af løsningen på de udfordringer, vi står over for.

Den mest markante forbundsleder, Dennis Kristensen fra FOA, måtte da også komme den svage stemmeafgivning i møde:

- Det er forståeligt, at der denne gang har været en beskedent stemmeprocent. For resultatet er absolut ikke stort, og det indbyder heller ikke til begejstring.

Ikke desto mindre anbefalede han et JA og brystede sig over forbundets samfundsansvarlighed:

- Lønmodtagerne er i øjeblikket i fuld færd med at betale regningen for krisen. Medlemmerne har nu accepteret en historisk lav ramme ... De offentligt ansatte har med deres stemmeafgivning vist stor ansvarlighed. Det bør alt andet lige give et godt politisk fundament for, at vi igen kan arbejde os ud af krisen, udtalte Dennis Kristensen efter stemmerne var gjort op, mens han samtidig udtrykte forhåbning om, at de offentlige arbejdsgivere ikke vil stille op med massefyringer.

Det må forudses, at FOA-formanden kan se frem til en begmand.

De tre store kommunale forbund var tæt på at dumpe for de betingelser, en NEJ-afstemning skal opfylde, hvis resultatet skal udløse en konflikt. Stemmeprocenten for Sundhedskartellet, FOA og Socialpædagogerne svingede fra 45,4 over 32,6 til 26. JA-stemmerne varierede fra 84 til 90,8 pct.

Det meget lave deltagelse i afstemningerne afspejler en udbredt utilfredshed med de elendige minusoverenskomster med deres garanterede real-lønsfald i de kommende to år. Men de afspejler også en dyb utilfredshed med fagtoppens rolle, selvom den endnu ikke er blevet til en markant og åben protest.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Det ta'r kun 5 minutter ...

Det er blot 100 meter, der adskiller Oktober Bogbutik og Mærskes lokale butik på Islands Brygge. Ved arrangementer benytter vi os af økonomiske årsager af discountvarer. På Islands Brygge giver det os valget mellem Fakta og Netto, hvilket jo betyder, at begge kanaler havner i monopollommer i den sidste ende. Og valget af butik afgøres bestemt ikke af Faktas slogan: 'Det ta'r kun 5 minutter' ...

Det ville passe bedre, hvis de sætter et nul bag femtallet. Deres flaskeautomat laver i de fleste tilfælde knuder, og butikken er som alle andre discount-kæder totalt rodet. Når så varerne endelig har fundet vej til kurven, så tager det mindst fem minutter at komme gennem kassen.

Hvorom al ting er, så afholdt APK et arrangement i butikken i fredags, hvor omdrejningspunkterne var folkerevolutionerne i de arabiske lande, krigen i Libyen og nødvendigheden af en antiimperialistisk fredsbevægelse. De omkring to måneders folkerevolutioner, der nyder stadig omfattende inspiration til flere kontinenter, er en god diskussion værd. Det samme gælder den i Folketinget enstemmige beslutning om flystøtte til NATO's angreb på den libyske befolkning.

Enhedslisten, som i den forbindelse bekendte klar kulør, kan oplagt ikke spille nogen stor rolle i en fredsbevægelse, der jo må tage sit afsæt i modstand til krigshandlingerne. Vende-kåben har ikke udtalt selvkritik ved stemmeafgivning. Tværtimod er den fastholdt som korrekt i den givne situation.

Det flotte fremmøde påbyder os at fremskaffe nogle flere øl, så Espen og jeg sendes i byen. Et kort øjeblik overvejer vi, hvorvidt vi skal søge uden om hr. Møllers indtægter. I for-

hold til kiosk-øl sætter vi for hver øl en femmer til. Det afgør sagen. Næserne vendes mod Netto.

Espen og jeg finder frem til pallerne med øl, hvor vi hurtigt pejler os frem til en kasse med 30 discountbajere. Med kassen mellem os finder vi pladsen bagerst i køen, som kun rummer fire personer foran os. Den unge pige foran os lægger sin flaske rosevin på båndet. Jeg niver en flaske op af kassen og placerer den på båndet og siger højlydt:

- Det er godt gjort. Sådan en ung pige er alene om en hel flaske vin, mens vi to ældre herrer skal dele én øl.

Pigen kigger lidt, og blikket finder vores ølkasse:

- Ja, den er god med jer.

Jeg har nu fundet rytmen i dumme kommentarer, så jeg fortsætter:

- Det handler i virkeligheden om, at vi ved at skjule kassen kun betaler for den ene øl på båndet.

Udsagnet bliver fremlagt tilstrækkelig højt til, at drengen ved kassen, som vi nu står lige i nærheden af, ikke kan undgå at høre det.

- Det vil jeg nu ikke håbe, svarer pigen.

Hendes forargelse overrasker Espen og mig, men vi er nu også fremme ved kassen, hvor Espen rækker drengen 200 kr. Vi får 196,50 kr. retur. Uden at fortrække en mine forlader vi butikken med ølkassen mellem os. Der er ingen, der gør anskrig.

Lidt på distance af butikken konstaterer vi, at det for en gangs skyld kun tog 5 minutter.

Vi udveksler nogle blikke og er enige om, at Netto passende kunne skilte med:

'Mærsk McKinney-Møller støtter Arbejderpartiet Kommunisterne!'

Reno

'CSC fører det ud i livet, som andre virksomhedsejere drømmer om'

Fotos KP

Finn Sørensen

Solidaritet fra murerklubben

Finn Sørensens tale til CSC-medarbejdere 5. april 2011 (uddrag)

Det er ikke hver dag, en ufaglært 3F'er står skulder ved skulder med højtlønnede it-folk, der tjener mere end det dobbelte af en rengøringsassistent. Men det er nødvendigt at stå sammen i denne sag.

Der er ikke bare tale om et generalangreb på jeres løn- og arbejdsvilkår, med krav om 30 % lønnedgang, og fjernelse af jeres tryghedsaftale.

Det er samtidig et angreb på jeres møjsommeligt tilkæmpede kollektive aftaler.

Det ser vi mange andre arbejdsgivere forsøge. Men her får skruen en ekstra omgang.

CSC benytter deres enorme kapacitet til at flyve strejkebrydere ind fra Indien. Ikke nok med det. De forlanger oven i købet, at I selv skal lære dem op til at tage jeres arbejde! Vi skal flere generationer tilbage i tiden for at finde sådanne eksempler på organiseret skruebrækkeri.

Det er social dumping i verdensklasse, og alle LO-arbejdere må bakke jer op i den kamp.

Jeg tror, vi skal være opmærksom på, at CSC-ledelsen blot fører det ud i livet, som mange andre virksomhedsledere inderst inde drømmer om.

Hvis CSC får sin vilje her, så er vejen banet for, at andre store virksomheder i it-branchen og finanssektoren får blod på tanden.

Og det vil ikke begrænse sig til disse sektorer. Vi møder jo problemstillingen hver dag på byggepladser, i landbruget, i rengøringssektoren.

Hvad kan vi så gøre som LO-arbejdere for at bakke jer op? Vi kan udbrede kendskabet til jeres konflikt, og til hvad den drejer sig om. Det er i en opgave, som vi kun lige er begyndt på.

Vi kan forberede vore medlemmer på sympatikonflikt, alle de steder, hvor vi har fælles berøringsflade med jeres virksomhed.

Vi kan lægge et politisk pres på regeringen og andre myndigheder, der benytter sig af CSC's ydelser. De skal ikke have lov til at misbruge deres magt som leverandør til SKAT og Politi. Det skal tværtimod vendes imod dem selv. Vi må kræve af politikere og myndigheder, at de siger nej til at bruge leverandører, der forsøger at ødelægge den danske overenskomstmodel.

Og så skal vi have ændret kulturen her i samfundet. Det bliver mere og mere legalt at benytte sig af den billigst tænkelige løsning, hvad enten det drejer sig om at renovere DI's bygning på Rådhuspladsen eller udskiftning af det glaserede tegltag på villaen i Søllerød.

Diget omkring den danske overenskomstmodel er under hårdt pres i disse år. Vandet siver allerede ind, og vi må i fællesskab forhindre, at CSC bliver det sted, hvor det bryder sammen.

De må simpelt hen lære at respektere den danske model, og alt tyder på, at det skal de bankes til at forstå.

Finn Sørensen er fra Fagligt Ansvar og næstformand i 3F Industri og Service.

Støttenetværket Pros/CSC havde indkaldt til en "virtuel blokade" den 5. april ved CSC på Retortvej. Se også Interview på KPnetTV

NATO's libyske krig

Efter mere end en uges uafbrudte luftbombardementer mod Gaddafis militær og masser af civile dræbte fra en 'koalition af villige' blev Libyen-krigen officielt NATO's krig. På en konference i London drøftede imperialisterne Libyens fremtid og fordelingen af rovet

15.000 protesterede i New York 9. april mod USA's krige i Libyen, Irak, Afghanistan og Pakistan. USA og NATO sigter på at fjerne den libyske leder og har gennem de af dem kontrollerede 'oprørere' afvist en våbenhvile, formidlet af Den Afrikanske Union og accepteret af Gaddafi. Men uden en stærkt øget militærindsats fra NATO kan Gaddafi ikke slås. Både denne mulighed og en opsplitning af landet i to dele er nu på bordet.

Fra starten skulle det se ud, som om krigen mod Libyen ikke var USA's og 'fredspræsident' Obamas krig. Derfor fik UK og ikke mindst Frankrig den fremskudte rolle, og den hårdt trængte Sarkozy en kærkommen lejlighed til at posere som krigshelt, som han og hans tropper har fulgt op med afgørende militær indblanding på den ene stridende side i en anden gammel afrikansk koloni: Cote d'Ivoire – Elfenbenskysten.

Vor tids kolonikrige om Afrika er for alvor begyndt.

Men det kunne ikke rigtig skjules, at det var den amerikanske militære supermagt, som var hovedkraften i at tilintetgøre Gaddafis luftvåben og anti-luftskyts samt massakrere en del af hans soldater og tanks – samt en hel del civile og tilmed en del 'oprørs'-soldater.

USA's stadig mere synlige hånd i krigen er nu gået i dække bag NATO, den vestlige imperialismes globale pansernæve. Som Afghanistan er krigen mod Libyen officielt hverken USA's eller en 'koalition af villiges' krig – det er NATO's krig. Men USA er selvfølgelig stadig den faktiske leder af militæropoperationerne, og Barack Obama den politiske leder, selvom en dansk lakaj på en toppost i NATO poserer som international sværvægter.

Farcen om, at det var en fælles humanitær intervention mellem nogle vestlige demokratier og bekymrede stater i Den Arabiske Liga, er lige så stille forduftet. Kun Qatar stillede med et par fly til angrebskrigen – og er blevet

belønnet med olie fra de af 'oprørerne' nys erobrede og kontrollerede kilder.

Krigen er USA's, NATO's, EU's og FN's krig. Modvillige som Tyskland og Tyrkiet koordinerer og bistår den nu åbent, men er ikke med i de militære aktioner. Til gengæld sender Sverige Gripen-fly til at overvåge flyforbudszonen. Det skulle øge flyenes salgsværdi.

Kolonimagternes krigsrådsmøde

Krigens mål har også skiftet. Fra angiveligt at være en ren 'beskyttelsesaktion for civile' er målet nu – i al fald halvofficielt – et regimeskifte. Det er at få fjernet Gaddafi-styret og dermed installere et regime, der er mere kontrollabelt for den vestlige imperialisme.

Dette fremgik af et 'krigsrådsmøde' i London den 29. marts med 36 lande som deltagere sammen med NATO's og FN's civile generalsekretærer, der blæste til fortsat krig.

De 36 lande var repræsenteret på udenrigsministerplan med den britiske William Hague og amerikanske Hillary Clinton i spidsen. Fra den arabiske verden var ministre fra Jordan, Kuwait, Libanon, Marokko, Qatar, Tunesien (!), Tyrkiet og De Forenede Arabiske Emirater. Vatikanet var repræsenteret med en observatør. Som i de gode, gamle

dage, hvor solen ikke gik ned over imperiet, drøftede nutidens kolonimagter krigen og Libyens fremtid.

Den danske udenrigsminister Lene Espersen lagde ikke skjul på, at meningen er, at Gaddafi skal væk. Nogle lande, herunder USA, åbner for, at han kan drage i eksil. Lene Espersen ville have ham stillet for en krigsforbryderdomstol, men har senere sammen med den danske statsminister åbnet for et eksil. Der er ingen grund til at følge med i disse ekkoers uforgribelige meninger om noget som helst!

Til stede i forbindelse med mødet var også den 'særlige udsending' for den selvbestaltede oprørsregering, kaldet Det midlertidige nationale overgangsråd, Mahmoud Jabril, ekspert i nyliberale privatiseringer uddannet i Ægypten og USA og en nøgleperson i det økonomiske reformprogram, som Gaddafi-regimet har gennemført. Han præsenterede et ottepunktsprogram for 'et demokratisk Libyen'. Frankrig har officielt anerkendt oprørsregeringen, hvilket Danmark ikke har endnu. Til gengæld har Danmark sendt en 'hemmelig' diplomat på en mission til Benghazi, sædet for den selvudnævnte oprørsregering – officielt for at 'lære oprørerne bedre at kende'.

Våben til borgerkrig

Men 'Libyen' er ikke bare Vestens krig mod et arabisk land. Det er også en borgerkrig. I al hemmelighed har USA, Frankrig, Storbritannien og USA opmuntret en opstand mod Gaddafi-regimet. Forberedelserne var i gang, længe før de 'spontane' masseprotester brød ud, og de blev hurtigt forvandlet til borgerkrig. Oprørsledelsen var så sikker på egen styrke og Vestens opbakning, at den indledte et felttog mod Gaddafis styrker og fra starten gav revolten en væbnet form – i åbenlys modsætning til revolterne i Tunesien og Ægypten, der havde masseprotesterne og massestrejkerne som hovedform.

Vestens nærmest paniske hastværk med at gå i krig mod Libyen omkring den 19. marts kom ikke mindst af, at den vestligt kontrollerede oprørshær og oprørsregering var trængt tilbage af

Folkerevolutionerne i de arabiske lande fortsætter. Ny protester på Tahrir-pladsen i Cairo kræver Mubarak-regimet retsforfulgt og militærjuntaen væk efter nye drab på demonstranter. I det besatte Bahrain og Saudi-arabien forfølges de protesterende brutalt med NATOs og Vestens accept. I Marokko intensiveres folkerevolutionen, mens pro-vestlige agenter i Yemen og Syrien er stærkt aktive for at kapre protesterne.

regeringshærens modoffensiv og risikerede at blive slået.

Det forlyder, at krigskoalitionen fik Rusland og Kina til at udlade at bruge deres vetoret, mod at der blev indføjet en passus om, at der ikke ville blive indsat landtropper i en egentlig invasi-

on. Det er baggrunden for snakken om at udruste oprørerne med våben (og utvivlsomt instruktører), som blandt andet Barack Obama har været ude med. De skal sikres den samme våbenmæssige overlegenhed på landjorden, som USA og NATO har det i luften, efter at Gadaffis luftforsvar er bombarderet sønder og sammen.

Den danske udenrigsminister afviser derimod (indtil videre), at oprørshæren skal forsynes med våben:

”Vi er ikke en del af en borgerkrig i Libyen, og vi skal derfor ikke tage part i en konflikt mellem to parter. Vores opgave er at støtte civilbefolkningen,” sagde Lene Espersen.

Det er der grinet meget ad i de internationale korridorer.

Forsyninger fra ægyptisk junta

Indtil nu har været en strøm af våben til oprørshæren fra Ægypten, hvor det amerikansk-uddannede militær har grebet magten i folkerevolutionens navn.

Blandt de ’demokratiske’ foranstaltninger i Ægypten er et netop indført strejkeforbud, der foretages arrestationer af kritikere af militærstyret, og den forhadte mere end 30-årige undtagelsestilstand opretholdes. Da demonstranter igen den 9. april oprettede en sit-in på den berømmelige Tahrir-plads i Kairo for at kræve, at Mubarak-regimet og dets mænd reelt udrenses, åbnede soldater ild og dræbte to demonstranter og sårede og arresterede talrige andre.

Men våbenforsyninger fra militærjuntaen i Ægypten er åbenbart ikke tilstrækkelige til at slå Gaddafi, som har en veltrænet og veludrustet hær med mængder af dødbringende våben indkøbt i landene i den koalition, som nu er gået i krig, Danmark indbefattet.

Magtskifte i Elfenbenskysten: Frankrigs mand på plads

Alassane Ouattara er indsat på magten i Elfenbenskysten, men det betyder ikke en ny æra med fred og fremgang for ivorianerne

De vestlige medier udtrykker deres store tilfredshed med, at Ouattara er blevet indsat som præsident i Elfenbenskysten med Frankrigs og FN’s aktive militærstøtte.

I weekenden indtog franske tropper den hidtidige præsident Laurent Gbagbos residens, arresterede ham og overdrog ham til rivalens styrker. FN garanterer angiveligt hans sikkerhed, til han stilles for retten, evt. en international domstol.

Ouattara lover national forsoning og opfordrer sine soldater, der i kampen om magten har gennemført massakrer og etniske udrensninger i erobrede byer, til at udvise tilbageholdenhed.

Alassane Ouattara

fjendtligheden. Faren for nye massakrer er heller ikke ovre.

Siden præsidentvalget den 28. november 2010 har der været to regeringer og to præsidenter udstyret med hver sin hær i landet. Alassane Ouattara vandt valget med en lille margin, er anerkendt af FN og har fået international støtte fra Frankrig, UK, USA osv..

Alle forsøg på mægling, oprigtige eller ej, mellem de to konkurrerende præsidentkandidater og på at etablere en aftale om magtdeling er mislykkedes, eller er blevet forpurret, ikke mindst af

Men magtskiftet betyder ikke, at en ny æra med fred og fremgang er på vej til ivorianerne. Den reaktionære borgerkrig har tværtimod skærpet mod-

sætningerne og

imperialistiske kræfter, som støtter Alassane Ouattara og krigen for at eliminere Gbagbo.

Ikke mindst har Frankrig spillet en hovedrolle hele vejen igennem frem mod udløsningen af krigen og endelig med støtte til den ene præsidentrival med soldater og fly i krigshandlingerne.

Den gamle kolonimagt sendte i begyndelsen af april yderligere 300 kamptropper til Elfenbenskysten ud over de 1650, der befandt sig i landet i forvejen. Fra samme tidspunkt gik kamphelikoptere fra FN og Frankrig til angreb på Gbagbos styrker. Det skete med samme påskud som i Libyen – for at ’beskytte civile’.

Det var franske elitestyrker, der efter næsten en uges bombardementer af præsidentpaladset, bistået af FN-styrker (!), trængte ind og arresterede den afsatte præsident Laurent Gbagbo.

Forinden havde der været en kort periode med våbenhvile, hvor der forhandlede med Gbagbo om overgivelse.

Gbagbo nægtede til det sidste at aner-

kende Ouattaras valgsejr i november 2010, som han betegner som resultat af fusk, og han har fastholdt, at han selv var den retmæssige vinder af præsidentvalget.

PCOF fordømmer fransk imperialism

PCOF – Arbejdernes Kommunistiske Parti i Frankrig, medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, og APK's broderparti – har i en udtalelse

fra 5. april 2011 skarpt fordømt den franske og imperialistiske militære deltagelse i borgerkrigen:

"For os er Afghanistan, Libyen og nu Elfenbenskysten tre gange 'Nej,'" hedder det i erklæringen. Det er den tredje franske imperialistiske krig på et årti. Frankrig har ikke deltaget i Irak-krigen.

PCOF understreger, at de franske soldater *"deltager i en reaktionær borgerkrig, som er foregået i en årrække på den ene parts side – Ouattaras – hvis tropper har begået massakrer."*

Udtalelsen siger videre:

"Denne krig kan måske 'begrave' Gbagbo-regimet, men den vil kun uddybe og forstærke splittelserne og forværre de brede folkemassers situation.

Med eller uden mandat fra FN bringer imperialistmagtens hære ikke demokrati med sig, og endnu mindre fred.

Dette gælder for alle de lande, hvor den franske imperialism fører krig.

Sammen med et stort antal organisationer, i Frankrig og Afrika, forlanger vi, at alle franske soldater trækker sig ud af Afrika."

Massakrer og en million flygtninge i reaktionær borgerkrig

NATO forbereder sig på en hel stribe afrikanske krige. To af dem – mod Libyen og i Elfenbenskysten – er udløst i de første måneder af 2011. Og i begge har Frankrig spillet en hovedrolle som krigsanstifter og som krigsmagt

Franske tanks i Elfenbenskysten

cer.

Han mener, at Gbagbo har ført en politik, som ikke er faldet i franskmændenes smag, fordi den har indebåret et forsøg på frigørelse. De ser derfor ifølge Rise hellere Ouattara ved magten.

- Franske selskaber styrede økonomien også efter uafhængigheden. Men da Gbagbo blev præsident (i 2002), udfordrede han Frankrigs imperialistiske praksis i Elfenbenskysten, siger Rise.

Ouattara har arbejdet i mere end 20 år for IMF – Den internationale valutafond – og han er Frankrigs mand, siger Rise.

Store omkostninger for ivorianerne

Omkostningerne ved den reaktionære borgerkrig er endnu ikke gjort op, og bliver det måske heller ikke. Men der er tale om adskillige tusinde dræbte, de fleste civile. Det katolske Caritas siger, at der blev dræbt flere end 1.000 mennesker alene i ét kvarter i byen Duekoue af Ouattaras tropper, da de rykkede ind. Denne massakre har bekræftet frygten for racistiske mord og etniske udrens-

ninger i kølvandet på borgerkrigen.

Op imod en million ivorianere er drevet på flugt. Mere end 120.000 har søgt tilflugt i nabolandet Liberia, titusinder andre i Ghana, Togo og Guinea.

Krigen har til dels været en genoptagelse af borgerkrigen fra 2002-2004, der har ulmet lige siden, selvom præsident Gbagbo erklærede den for afsluttet. Siden 2004 har landet været delt i to: en sydlig del kontrolleret af regeringen, og en nordlig del kontrolleret af oprørere. I marts 2007 blev der undertegnet en fredsftale, som FN skulle overvåge, og præsidentvalget blev afholdt i slutningen af 2010 efter at være blevet udskudt seks gange.

Gbagbo og Ouattara har også en lang historie af rivalisering bag sig. Alassane Ouattara forsøgte et kup mod Laurent Gbagbo i 2002 og måtte søge tilflugt på den franske ambassade, hvorefter den første borgerkrig rasede.

Dansk imperialism på vej

Problemer i Afrika, som ofte skabt og opflammet af imperialisterne og de gamle kolonimagter, skal løses af afrikanerne selv, uden imperialistiske soldater og udenlandsk indblanding.

Både Fogh- og Løkke-regeringerne har gjort sig til talsmænd for en dansk 'aktivistisk' udenrigspolitik i Afrika. Udenrigsminister Espersen og krigsminister Lillelund-Bech er fortalere for, at danske soldater i fremtiden skal kunne indsættes overalt i Afrika, også på landjorden som kamptropper.

Den franske præsident Sarkozy er dybt upopulær og hårdt trængt i Frankrig for sin neoliberal og arbejderfjendske politik og har helt klart valgt at lade sin version af en særdeles 'aktivistisk udenrigspolitik' sætte dagsordenen på hjemmefronten. Små, raske krige, med Sarkozy som vinder, skal stive hans vaklende embede af.

Kontrol med ressourcerne

Nordmanden Lars Rise er tidligere stortingsrepræsentant for Kristeligt Folkeparti og var medlem af udenrigskomiteen i perioden 2001-2005. Han opfatter krigen som Frankrigs krig mod de kræfter, som ønsker frigørelse fra den gamle kolonimagt. Også efter uafhængigheden i 1960 bevarede Frankrig en dominerende stilling, ikke mindst i økonomien.

Til avisen Klassekampen siger Rise:
- Jeg mener, at dette er en krig, som Frankrig fører mod Elfenbenskysten for at få kontrol over landets ressour-

Erobringen af Afrika: NATO går i krig på et tredje kontinent

Af Rick Rozoff

NATO rykker ind i Afrika

På NATO-topmødet i Lissabon, Portugal, i november sidste år blev hele Europa underlagt det amerikansk-dominerede korttrækkende missilsystem, der supplerer den nye US Cyber Command i at udkæmpe cyberkrig defensivt og offensivt og udviskede enhver resterende forskel mellem NATO's og EU's militære funktioner på kontinentet og i verden.

Derudover fastslog verdens eneste militærblok den godt ti år lange krig i Afghanistan som sin primære mission og bekræftede sine fortsatte operationer på Balkan.

Næsten alle de op imod 150.000 udenlandske soldater i Afghanistan er i øjeblikket under kommando af det NATO-styrede ISAF (International Security Assistance Force), som også udfører dødbringende helikopterangreb og artilleriraid på nabolandet Pakistan.

Krigen i Sydasiens er NATO's første væbnede konflikt uden for Europa og dens første krig på landjorden. Dens bombekampagne mod Bosnien i 1995 og luftkrigen fire år senere mod Jugoslavien, der varede 78 dage, var dens første egentlige krigsaktioner.

NATO fører nu krig på et tredje kontinent, Afrika.

Alliancens topmøde sidste år lagde særlig vægt på at konsolidere partnerskab med nationer uden for Europa og Nordamerika; det vil sige på militære forbindelser og aftaler med end en tredjedel af de 192 medlemmer af FN, når man tæller både NATO-medlemmer og såkaldte partnere.

Blandt de mekanismer, der er benyttet til at udvide NATO's indflydelse og dets operationer på verdensplan, er Partnerskab for Fred, Middelhavs-Dialogen, Istanbul-Samarbejdsinitiativet, Kontaktlande-systemet (*lande, der ikke er omfattet af formelle partnerskabsaftaler, KP*), Treparkskommissionen mellem NATO, Afghanistan og Pakistan

samt NATO-Rusland-Rådet.

Fem af syv medlemmer af Middelhavs-Dialogen – Algeriet, Ægypten, Marokko, Mauretania og Tunesien – er afrikanske stater.

Da den amerikanske Afrika-Kommando fik fuld operationel kapacitet 1. oktober 2008, blev hele kontinentet underlagt en amerikansk oversøisk militærkommando (Ægypten er forblevet under den amerikanske Central-Kommandos ansvarsområde) med planer om at duplikere arrangementet i NATO-regi.

Den amerikanske Afrika-Kommando (AFRICOM) overtog kontrollen med den i dag 12 dage lange krig mod Libyen, det eneste nordafrikanske land, der ikke er underlagt AFRICOM eller CENTCOM eller til bindende NATO-forpligtelse, gennem den fælles indsatsstyrke *Odyssey Dawn*.

NATO har nu overtaget den direkte styring af krigen – af luft- og krydsermissilsangrebene, flådeblokaden af landet og operationer på landjorden i samarbejde med oprørere mod regeringen, og senere uafhængigt. Vi ser dermed AFRICOM og NATO fusionere til én krigsførende kraft.

Ud over denne enestående integration forsyner to medlemmer af NATO's Istanbul-samarbejdsinitiativ – Qatar og De Forenede Arabiske Emirater – Operation *Odyssey Dawn* med krigsfly, og de er for første gang med i en fælles kampagne med både NATO og AFRICOM.

(De Forenede Arabiske Emirater er en af de 48 nationer, der har soldater med i NATO's afghanske krig, mens Bahrain, også partner i Istanbul-samarbejdsinitiativet, forsyner ISAF med sikkerhedsstyrker til ISAF. Ægypten, medlem af Middelhavs-Dialogen, er også uofficiel troppe-leverandør til NATO i Afghanistan).

Da præsident Barack Obama den 28. marts gentagne gange refererede til det internationale samfund og 'internatio-

nale partnere' og den 'brede koalition', som fører krig i Libyen sammen med Pentagon, så kunne han kun nævne 11 lande, der var med: "Lande som UK, Frankrig, Canada, Danmark, Norge, Italien, Spanien, Grækenland og Tyrkiet... som alle er lande, der har kæmpet på vor side i årtier, (og) arabiske partnere som Qatar og De Forenede Arabiske Emirater".

Ikke desto mindre har Washington ført nordamerikanske og europæiske NATO-allierede sammen med partnere fra Den Persiske Golf til en krig i Afrika som det seneste skridt i at konsolidere en international militæralliance under amerikansk kontrol og styrke et NATO i Asien og Stillehavet, samt styrke de militære partnerskaber i Den Persiske Golf og i hele Mellemøsten og integrere tidligere sovjetrepublikker i Østeuropa, Syd-Kaukasus og Centralasien i Pentagons og NATO's netværk.

Militæroperationer, der indtil nu har ligget under AFRICOM's fælles indsatsstyrke *Odyssey Dawn* og er overført til NATO, har stået for over 1800 flytogter og 214 Tomahawk-missilangreb, siden krigen startede den 19. marts.

Erklæringen fra NATO's topmøde i Lissabon sidste november satte fokus på en udvidet rolle for blokken i Afrika. Deri indgik støtte til Den Afrikanske Unions mission i Somalia (AMISOM), hvor man med fly har transporteret tusinder af ugandiske soldater til landets hovedstad for at deltage i kampe, og til flådeoperationen *Ocean Shield* ved Afrikas Horn, samt at gøre den såkaldte *African Standby Force* operationel efter samme model som NATO's hurtige indsatsstyrke.

På 12 år har USA brugt NATO til krigen mod Jugoslavien – det første uprovokerede angreb på en suveræn europæisk nation siden 2. verdenskrig – til en snart ti år lang luft- og landkrig i Asien og er nu ved at tage de indledende skridt til en krig i Afrika. Ingen af disse krige er startet for at forsvare et

Fortsættes side 18

Libyenkrigen og kontrollen med Middelhavsregionen

Af Rick Rozoff

Middelhavet skal gøres til
NATOs indsø

Er år efter han havde overtaget præsidentposten i Frankrig i 2007, og mens hans land sad på EU-formandskab, inviterede Nicolas Sarkozy statsoverhovederne i de 27 EU-lande og fra 17 Middelhavslande, der ikke er med i EU, til at deltage i en konference i Paris for at proklamere "Middelhavsunionen".

Det britiske Daily Telegraph skrev sådan om det efterfølgende topmøde den 13. juli 2008 med samme formål:

"Sarkozys store idé er at udnytte det imperiale Roms verdenscentrum som en forenende faktor til at forbinde 44 lande, der er hjemsted for 800 millioner mennesker".

Den libyske leder Muammar Gaddafi erklærede derimod, at hans land ville boykotte mødet, idet han fordømte initiativet som et forsøg på at splitte den arabiske og afrikanske verden. Han udtalte:

"Vi skal pådømmes et nyt romersk imperium i imperialistisk design. Det er imperialistiske landkort og designs, som vi allerede har rullet op. Vi vil ikke have dem igen".

NATO går i krig
Fortsat fra side 17

NATO-medlem, eller er fundet sted i det såkaldte euro-atlantiske område, som militærblokken har tiltaget sig ret til at beskytte.

Det 21. århundredes NATO er en global militær angrebsstyrke, som kan indsættes overalt, hvor dets ledende medlemsstater, i første række USA, vælger at bruge den.

Andre lande i Afrika, Mellemøsten, Asien, Kaukasus, og også hvad der måtte være tilbage af et Europa, der ikke har underlagt sig, må hellere bemærke sig dette faktum.

Oversat af Kommunistisk Politik efter
Rick Rozoffs blog 'Stop NATO':
rickrozoff.wordpress.com

Dette unikke topmøde blev holdt med intentionen om at "at ændre Europas strategiske fokus i retning af Mellemøsten, Nordafrika og Balkan".

'Middelhavsunionen' blev omdøbt til det mindre kontroversielle Union for Middelhavsområdet, og medlemmerne inkluderer alle 44 oprindeligt inviterede lande med undtagelse af Libyen.

Mindre end tre år efter bomber Sarkozys Mirage og Rafael-krigsfly libyske regeringsmål og startede dermed den nuværende krig, der føres af Frankrig, USA, Storbritannien og det, som de internationale medier kalder 'en international koalition' – 12 NATO medlemmer og Qatar – for at vælte Gaddafiregeringen og indsætte en mere fjøelig erstatning.

Middelhavet er den vigtigste kamparena i verden i øjeblikket. Den overgår krigsskuepladsen Afghanistan-Pakistan, og det 3. årtusinds imperium, det amerikanske – verdens eneste militære supermagt ifølge præsident Barack Obama i hans takketale for nobelfredsprisen – og dets NATO-partnere vil gøre Middelhavet til 'mare nostrum'.

Angrebet på Libyen fulgte godt tre uger efter et forsøg på i parlamentet i østaten Cypern i det østlige Middelhav at føre landet ind i NATO's Partnerskab for Fred-program. Hvis det lykkes, vil kun tre ud af tyve lande (mikrostaten Monaco fraregnet) ved eller i Middelhavet ikke være fulde NATO-medlemmer eller tilknyttet via partnerskabsaftaler, indbefattet Algeriet, Ægypten, Israel, Jordan, Mauretania, Marokko og Tunesien fra "Middelhavs-Dialogen".

De tre er Libyen, Syrien og Libanon.

NATO-medlemskab og partnerskab forpligter de pågældende regeringer til at åbne deres lande for amerikansk mili-

tær. F.eks. havde Montenegro mindre end et år efter uafhængigheden allerede tilsluttet sig Partnerskab for Fred og fået besøg af den daværende kommandant for USA's flådestyrker i Europa, admiral Harry Ulrich, og ubådschefen Emory S. Land i en bestræbelse "på at tilbyde træning og bistand til Montenegros flåde, og for at styrke forbindelsen mellem de to militærflåder".

Næste måned lagde fire NATO-krigs-skibe, heriblandt missildestroyeren USS Roosevelt, til i Tivat-havnen i Montenegro.

Hvis den aktuelle libyske model duplikeres i Syrien, som det i stigende grad synes at være tilfældet, og med Libanon, der allerede er blokeret af krigsskibe fra NATO-landene (siden 2006), som prototypen for det, som NATO snart vil gentage ud for den libyske kyst, vil Middelhavet være totalt under NATO's og dets førende medlem USA's kontrol.

Cypern er det eneste EU-medlem og reelt den eneste europæiske nation (mikrostatet fraregnet), der for nærværende ikke er NATO-medlem eller partner, og Libyen er den eneste afrikanske nation, der grænser til Middelhavet, som ikke med i NATO's Middelhavs-Dialog-partnerskabs-program.

Libyen er også ét ud af de kun fem af i alt 54 afrikanske lande, der ikke er blevet integreret i den nye amerikanske Afrika-Kommando (AFRICOM) – hvilket vil sige er blevet underordnet den.

De fire andre er:

Sudan, der balkaniseres, som Libyen måske også snart vil være det!

Elfenbenskysten, der i dag er trukket ind i en borgerkrig, hvor Vesten støtter Alassane Ouattaras væbnede grupper mod den siddende præsident Laurent Gbagbo, og som trues af udenlandsk militær intervention, muligvis af den AFRICOM- og NATO støttede Vestafrikanske Standby Force og måske med direkte vestlig involvering.

Eritrea, der grænser op til Djibouti, hvor 5000 franske og amerikanske soldater er udstationerede, og som var

involveret i en væbnet grænsekonflikt med dets nabo for tre år siden, hvor fransk militær greb ind til fordel for Djibouti.

Zimbabwe, der er blandt de sandsynlige kandidater for den næste militære intervention fra USA/NATO af typen *Operation Odyssey Dawn*.

Historisk vigtigt hav

Middelhavet har været historiens strategisk mest vigtige hav og det eneste, hvis bølger rammer kysterne på tre kontinenter.

Der er blevet kæmpet om kontrollen over dette hav af det persiske, aleksandriske, kartagenske, romerske, byzantinske, osmanniske, spanske, britiske og napoleonske imperium, enten totalt eller delvist, samt af Mussolinis Italien og Hitlers Tyskland.

Siden afslutningen på 2. verdenskrig har den vigtigste militærmagt i Middelhavet været USA. I 1946 etablerede Washington en Middelhavs-flådestyrke, som i 1950 blev til USA's Sjette Flåde og har hovedkvarter i Middelhavs-havnebyen Napoli.

Faktisk var oprindelsen til den amerikanske stridsflåde flådeloven fra 1794, der blev vedtaget som svar på kapringen af amerikanske handelsskibe ud for den nordafrikanske kyst. Middelhavs Eskadronen (eller Stationen) blev skabt som reaktion på den første Barbariske Krig 1801-1805, også kendt som Den Tripolitanske Krig, efter hvad der i dag er det nordvestlige Libyen. USA udkæmpede sit første søslag uden for den vestlige halvkugle mod Tripolitaniens i 1801.

De amerikanske flådestyrker i Europa-Afrika, også beliggende i Napoli, er tilknyttet Den 6. Flåde og betjener styrker fra både USA's Europæiske Kommando og USA's Afrikanske Kommando. Kommandøren er admiral Samuel Locklear III – som også er kommandør for NATO's Allierede Fælles Styrke Kommando i Napoli.

Han har koordineret USA's og NATO's luft- og missilangreb mod Libyen fra USS Mount Whitney, Den 6. Flådes flagskib, som leder af Joint Task Force Odyssey Dawn, USA's Afrika-Kommandos operation i spidsen for USA's missildestroere, ubåde og stealth-fly, der udfører angreb inde i

Libyen.

Admiral Gary Roughead, chefen for flådeoperationerne (den højst rangerede officer i den amerikanske flåde), fastslog for nylig, at den permanente amerikanske militære tilstedeværelse i Middelhavet tillod Pentagon, som *"allerede var i stilling til operationer over Libyen"*, at begynde Odyssey Dawn den 19. marts:

"Behovet for Thomahawk-angreb, f. eks. i de indledende runder: Affyringsramperne var allerede på plads. De var allerede klargjorte og det hele gik, som vi forventede. Det er det, man opnår ved at have en verdensflåde, der er fremme hele tiden ... Vi er der, og når skudsalverne går af, er vi parate til at gennemføre kamphandlinger..."

Den 22. marts besøgte den nye chef for USA's Afrika-Kommando, general Carter Ham, den amerikanske flybase i Ramstein i Tyskland og traf her britiske, franske og italienske ledere fra luftvåbnet for at evaluere bombekampagnen mod Libyen. Han roste samarbejdet med NATO-partnere, allerede før krigen startede, ved at sige: *"Man kan ikke føre 14 forskellige nationer sammen uden først at have forberedt det"*.

Mens AFRICOM-kommandøren var i Tyskland, var forsvarsminister Robert Gates i Ægypten for at mødes med feltmarskal Mohamed Hussein Tantawi, der er øverstkommanderende for de ægyptiske væbnede styrker og formand for Det øverste råd for de væbnede styrker, for at koordinere kampagnen mod Libyen.

Pentagons hjemmeside rapporterede den 23. marts, at styrker tilknyttet AFRICOM's Task Force Odyssey Dawn havde fløjet 336 togter, 108 af dem gennemførte angreb, mens 212 blev udført af USA. Operationerne omfattede 162 Tomahawk-krydsermissil-angreb.

Admiral Roughead udtalte, at han ikke forestillede sig *"nogen problemer ved at holde operationerne gående"*, da Tomahawkerne vil blive erstattet fra de eksisterende lagre på 3200. Nok til at jævne Libyen med jorden og massevis tilovers til næste krig.

Nederlaget for og erobringen af Libyen, direkte eller pr. stedfortræder, vil sikre en vigtig nøglepost for Pentagon og NATO i Middelhavet.

Konsolideringen af amerikansk kontrol over Nordafrika vil få mere end blot regionale følger, hvor vigtige de end vil være.

Kort efter indvielsen af USA's Afrika-Kommando skrev direktøren for i Den kinesiske folkehærs militærakademi, Lin Zhiyuan, følgende:

"Ved at bygge dusinvis af fremskudte baser eller støttepunkter i Tunesien, Marokko, Algeriet og andre afrikanske nationer vil amerikanerne gradvist etablere et netværk af militære baser, der vil dække hele kontinentet, og gennemføre de nødvendige forberedelser for at udstationere en flybærende flåde i regionen."

Den Nordatlantiske Traktatorganisation (NATO) med USA i spidsen gennemførte (i 2006) en storstilet militærovelse på Kap Verde, en vestafrikansk østat, med et eneste formål: at kontrollere hav- og luftkorridorer over råolie udvindingszonerne og overvåge, hvordan situationen er omkring olieledningerne, der opererer der.

Afrika-Kommandoen udgør et vitalt og afgørende led i USA's tilpasning af dets verdensomspændende militære udstationeringer. I øjeblikket flytter man tyngden af sine styrker i Europa mod øst og åbner nye baser i Østeuropa.

Den nuværende globale omplacering af amerikanske militær fokuserer hovedsagelig på en 'bue af ustabilitet' fra Kaukasus, Central- og Sydasiens til den koreanske halvø, og det afrikanske kontinent tages i den forbindelse som et stærkt støttepunkt til at afstive den amerikanske verdensomspændende strategi.

AFRICOM fremmer USA's fremmarch på det afrikanske kontinent og gør det lettere at tage kontrol over det euroasiatiske kontinent og fortsætte med at tage styringen over hele verden."

Langt mere står på spil i krigen mod Libyen end kontrollen over Afrikas største kendte oliereserver og at undertvinge den sidste nordafrikanske nation, der endnu ikke er under USA's og NATO's hæl. Og endnu mere end herredømmet over Middelhavs-regionen.

Oversat fra engelsk af Kommunistisk Politik

Kampen må fortsætte, indtil revolutionen er fuldført

Af Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti, PCOT

Efter 25 års illegalitet og kamp under jorden er Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti, PCOT, endelig blevet legaliseret. Det er ikke kun en sejr for partiets aktivister, men for de tunesiske arbejdere og folket i almindelighed

Denne begivenhed har vigtig symbolsk betydning. Den er et af resultaterne af revolutionen af 14. januar, der afsatte Ben Ali, og den betød retten til at organisere og gav startskuddet til en ny æra for Tunesien og dets folk.

PCOT blev dannet den 3. januar 1986, på toårsdagen for den ærerige "Opstand for brød"; det var en måde at vise vor faste beslutning om at forbinde vor skæbne til det tunesiske folks skæbne, forsvare dets interesser og legitime drømme om et værdigt liv, hvor frihed, demokrati og social retfærdighed råder.

PCOT oversatte disse forhåbninger til sit politiske program og militante praksis under parolen: "For en national og folkelig demokratisk revolution", som vi forsvarede hele vejen igennem på trods af de enorme opofrelser, som var prisen: Nabil Barakat døde som martyr, blandt hundreder af vores aktivister, som er blevet tortureret, fængslet og nægtet de mest basale rettigheder, og hvoraf mange blev tvunget i eksil.

Vort parti stod skulder ved skulder med vores folk gennem et kvart århundrede, hvor det gjorde diktaturets fald til et hovedmål, set i lyset af at det udgjorde en væsentlig hindring for folkets frigørelse og genfødslen af nationen. Partiet havde fuld tillid til folket; det bekæmpede den reaktionære tankegang, som undervurderede folket og anklagede det for hjælpeløshed og resignation. Det har kontinuerligt arbejdet for at styrke bevidstheden og organisere illegale aktioner i det omfang, som den manglende frihed gjorde mulig. Partiet del-

tog i alle folket kampe og hjalp med at forene oppositionen for at sikre sejr over diktaturet.

14. januar-revolutionen er kulminationen på over 20 års kamp og ofre fra det tunesiske folk, fra dets sønner og døtre, som har været diktaturets forskellige ideologiske og politiske modstandere, såvel organiserede i partier, sammenlutninger, fagforeninger og menneskerettighedsorganisationer som uorganiserede.

Denne revolution antog forskellige dimensioner: Det er en politisk revolution imod tyranni og undertrykkelse, det er social revolution mod udbytning og korrupsion, og det er en patriotisk revolution for værdighed. Revolutionen stoppede ikke ved Tunesiens grænser; den har spredt sig til andre arabiske lande, hvor folket rejser sig mod korrupte og tyranniske regimer og får dem til at falde ét efter ét.

Revolutionen af 14. januar er endnu ikke fuldført, fordi den ikke har nået alle sine mål på trods af de fremskridt, den har opnået. Reaktionære kræfter ligger stadig på lur og forsøger at få revolutionen til at løbe ud i sandet. De støttes heri af USA og Frankrig, der vil begrænse revolutionen til blot at være en reform af det gamle regime, og som lader dets økonomiske og sociale grundlag være intakt. Magten er det grundlæggende spørgsmål i enhver revolution, og hvis de dele af folket, der gennemførte revolutionen, ikke får magten, må vi konkludere, at den hverken er fuldført eller sejrrig. Dette er tilfældet i Tunesien, hvor folket har rejst sig, men endnu ikke har grebet magten.

I revolutionens første fase væltede folket diktatoren. I anden fase af sejren over diktaturet væltede folket i kraft af dets årvågenhed og beslutsomhed Ghannouchi-regeringen og gennemtvang kravene om en grundlovgivende forsamling og opløsning af diktaturets parti, RCD, og det politiske politi. Det udvidede også ytrings- og organisationsfrihedens omfang betragteligt.

Magten er imidlertid stadig i hænderne på reaktionære kræfter, der findes i forskellige enheder og institutioner, som fortsat beskytter deres økonomiske interesser. Disse kræfter begår forbrydelser imod folket (overfald, plyndringer, uro, osv.). De forsøger at bryde folkets enhed ved at opildne regionale, stammemæssige og religiøse forskelle og ved at så frygt og terror for at bryde folkets vilje til at fortsætte revolutionen og nå deres mål.

Den midlertidige præsident og overgangsregeringen er opsat på at sabotere revolutionens legitimitet og afvise enhver kontrol med deres beslutninger (udpegning af delegerede, sikkerheds-tjenestefolk, dommere, osv.). Denne proces tjener revolutionens fjenders interesser. De har nægtet at forhandle med "Nationalrådet til forsvar af revolutionen" (dannet af de partier og organisationer, som stod bag revolutionen, KP), og har erstattet det med et "organ", hvis medlemmer de ensidigt har udpeget. På samme måde kan beslutningen om at opløse RCD blive omstødt ved at lade partiet vende tilbage i en ny skikkelse. Det er også tilfældet med hensyn til beslutningen om opløsning af det politiske politi, som er omgærdet af usikkerhed og rejser alvorlige spørgsmål om dens gennemførelse.

Masserne, ikke mindst i landets indre, begynder at føle, at der er intet er forandret med hensyn til deres politiske og sociale forhold, og at deres revolution er ved at blive stjålet. Det er en legitim følelse, der har forståelige grunde. Det gamle regime er der stadig, med sit apparat og sin administration. Den midlertidige regering har ikke handlet, selvom hurtig handling er nødvendig for at lette byrderne af arbejdsløsheden og de høje leveomkostninger og stoppe forringelserne af den offentlige service, som rammer forskellige regioner, der også har lidt under undertrykkelse og plyndring både før og under udbruddet af revolutionen. Det er tilfældet i mine-

regionen, i Skhira i Benguerdane og mange andre regioner.

Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti mener, at revolutionen ikke er overstået. Det tunesiske folk må forblive årvågent for at undgå de truende farer. Den fortsatte mobilisering, bibeholdelsen og genoplivningen af "Nationalrådet til forsvar af revolutionen" og dets komiteer, er påtrængende opgaver i dag.

Folket er fortsat i dag den eneste kraft, der kan øve kontrol med den midlertidige præsident og den provisoriske regering, som det har ret til at overvåge og stille til regnskab.

Valget af den "Grundlovgivende forsamling" er en vigtig begivenhed i den kommende periode. Arbejderne, de arbejdende lag og hele vort folk kan sammen med PCOT og alle demokratiske og revolutionære kræfter gøre denne begivenhed til et omdrejningspunkt for at gennemføre folkets vilje og stoppe angrebene fra revolutionens fjender.

Dette kan ikke opnås uden øjeblikkelig mobilisering for at udskyde valgene og sikre, at der er tid mellem dem og tidspunkterne for kontrollen med de opstillede, for at sikre folket og de politiske kræfter mulighed for at være godt forberedte, i betragtning af vigtigheden af de spørgsmål, som den grundlovgivende forsamling skal beslutte.

Vi må også forberede en passende politisk skueplads, gennem udrensning i administrationen, domstolene og medierne, med en effektiv opløsning af det politiske politi og etableringen af en valglov, der løser spørgsmålet om finansiering af valgene for at sikre gennemsigtighed og lighed for alle deltagere og sikre, at disse valg ikke tilsmudses af korrupsion.

Overgangsperiodens karakter udelukker på ingen måde behovet for påtrængende økonomiske og sociale foranstaltninger, især for de arbejdsløse,

eller de regioner, der er forsømt trods deres rigdom og muligheder.

Overgangsregeringen klynger sig fortsat til et budget vedtaget under Ben Ali, der afsætter betydelige beløb til indenrigsministeriet og til tilbagebetaling af gæld pådraget af diktaturet. Hvorfor skulle regeringen ikke sløjfe gælden eller i det mindste suspendere den for en tid, sådan som lande, der har oplevet de samme forhold som Tunesien, har gjort? Hvorfor ikke vie hele budgettet til at forbedre folkets levevilkår? Hvorfor ikke revidere dette budget for at afspejle nye prioriteringer?

Den tunesiske revolution har spredt sig til mange arabiske lande. Ægyptens diktator blev væltet, mens autoritære regimer i Yemen og Bahrain voldsomt undertrykker folkelige oprør. I Bahrain med hjælp fra Saudi-Arabien. Vores nabo, det libyske folk, rejste sig imod deres plageånd, men begivenhederne tog en negativ drejning med USA's og dets allieredes intervention under påskuddet om at beskytte civile. Den amerikanske administration har dårligt nok omtalt drabene på civile i Yemen og Bahrain, i lighed med Gaza, Libanon eller Irak og Afghanistan, to lande,

den har besat. Og støttede Sarkozy ikke den tunesiske diktator lige til det sidste?

Hvad der driver Obama, Sarkozy og Cameron til deres intervention, er det vilde kapløb om at få fingre i en del af den libyske olie, efter at revolutionen er mislykkedes. Vi støtter det libyske folk i dets oprør, men vi er imod enhver udenlandsk intervention, der ikke alene skader revolutionen i Libyen og Tunesien, men også skader alle arabiske lande.

Vi er imod brugen af vores territorium og luftrum i aggressionen mod Libyen. De amerikanske, franske og britiske kolonialister har ingen interesse i den arabiske revolutions sejr, i betragtning af den fare for dem, den udgør.

- Længe leve det tunesiske folks revolution!

- Revolution må fortsætte, indtil den opnår sine mål!

- Al magt til folket!

- Længe leve de arabiske folks opstande for frihed og værdighed!

30. marts 2011

Dansk premiere: Filmen "Oglunuz Erdal"

Kom og se ny spændende dokumentarfilm om den kendte tyrkiske anti-fascist Erdal Eren, som blev hængt af den tyrkiske militærjunta i 1980. Filmen er lavet af Tevfik Tas og Tunc Erenkus.

Filmen er på tyrkisk, med engelske undertekster.

Debatmøde efter dokumentarfilmen:

Tyrkiet og situationen i Nordafrika.

Tyrkiet bliver for tiden taget frem som et demokratisk eksempel på hvad de arabiske og andre muslimske lande bør udvikle sig til.

Men er demokratiet til at få øje på i Tyrkiet?

Oplægsholdere: Serap Kurt og Tevfik Tas, journalister på avisen, Evrensel.

Gratis adgang!

Tid: Søndag d. 17. april - 2011, KL.12.00- 15.00

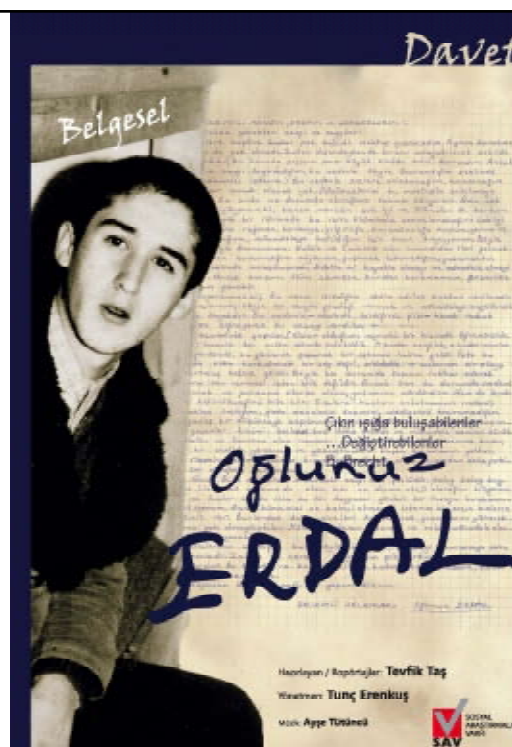
Sted: Vollsmose Kulturhus (oven på Vollsmose Bibliotek)
Vollsmose Allé 10, 5240, Odense NØ.

Arr.: Hayat TV & KPnet TV - Odense

Vises også i København: Tirsdag den 19. april kl 18.30

Sted: Karens Minde Kulturhus, lok. ABC

Wagnersvej 19, 2450 Kbh SV

Revolutionært Sommertræf 2011

29. juli-3. august

Sæt et stort, rødt X i kalenderen fra fredag den 29. juli til onsdag den 3. august. De dage er der nemlig Revolutionært Sommertræf 2011 – i år på Midtsjælland.

der være kombination af teori og praksis, debatter og workshops, oplæg og oplæring, og et fokus på at forberede deltagerne på det kommende års politiske kampe.

Revolutionært Sommertræf 2011 rejser overordnede spørgsmål som:

Hvilke erfaringer er vi blevet rigere det seneste år? Hvilken taktisk analyse skal ligge til grund for det kommende års arbejde?

Hvordan kan den revolutionære bevægelse understøtte ungdommens og arbejdernes spontane og sporadiske protester, og hvordan kan den revolutionære bevægelse tage initiativer, der sætter systemet under pres?

Hvordan forestiller vi os socialismen, og hvordan får vi socialismen på den danske klassekamps dagsorden?

På Revolutionært Sommertræf vil

Tilmeld dig nu!
Revolutionært Sommertræf finder sted fra d. 29 juli til d. 3 august og arrangeres i et samarbejde mellem

**Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund
Foreningen Oktober
og
Arbejderpartiet Kommunisterne**

Flere oplysninger ved tilmelding

**Priser for deltagelse på
Revolutionært Sommertræf**

Hele træffet:

Under 25 år, på overførselsindkomst:
700 kr.

Over 25 år: 900 kr.

*For tilmelding eller yderligere info –
kontakt via: dku@dku99.dk*

Støt op om kampen mod CSC's frontalangreb

Bestyrelsen i Metal Hovedstaden, Teknologi & Kommunikation, udtaler sin støtte til kollegaerne på CSC, der er ude i en kamp mod 30 % lønnedgang og en væsentlig forringelse af deres tryghedsaftale.

CSC har iværksat et frontalangreb på Prosa-overenskomsten med lockout af 120 medarbejdere og vil samtidig flyve arbejdskraft ind fra Indien, der skal oplæres til at udføre det konflikt-ramte arbejde! Dette betragter vi som et direkte angreb på den danske model.

En sådan udvikling kan få uoverskuelige konsekvenser for vores tilkæmpede rettigheder på arbejdsmarkedet. Vi må derfor som en samlet fagbevægelse støtte op om Prosa i denne fælles sag og forberede lovlige sympatikonflikter.

**Teknologi og Kommunikation
Metal Hovedstaden**

Sandheden som offer

Mens Enhedslistens opbakning til krigen mod Libyen begynder at smuldre, udtaler udenrigsminister Lene Espersen til Ritzau, at ”hele verden har råbt op om, at det internationale samfund skal gribe ind”.

Facts er, at stormagter som Brasilien, Indien, Kina, Rusland og Tyskland undlod at stemme for FN-resolutionen om en flyveforbudszone. Den Afrikanske Union repræsenterende 53 lande har sagt nej til alle former for militær intervention mod Libyen. Selv blandt Den Arabiske Ligas diktatorer, som befolkningerne vil have væltet, er der kun 9 ud af 22, der går ind for resolutionen. Så mens det meste af verden tager afstand fra krigen, deltager Danmark igen i en ganske snæver ”krigskoalition af villige” bestående af USA og de store gamle kolonimagter England og Frankrig. Sandheden er som bekendt altid det første offer i enhver angrebskrig.

Murens fald

**og Østeuropas undergang var varslingen
om evig fred, lykke og demokrati -
i al fald ifølge sangen fra
amerikansk imperialism med medløbere -
hysterisk understøttet
af det danske borgerskab ...-
Overalt de er trængt frem og erobret
land og påtvunget andre folkeslag
deres barbari og levevis er følgen:
apati - mismod - stenansigter; -
men tiden går - nok er nok - folk
finder sammen, stærke bånd opstår,-
endog stærke nok at de fordriver dem,
der er dem så hjerteligt uvelkomne.**

N.B.

Frank Johannesen

En udvikling mod afvikling

Stemmingsbilleder fra en arbejdsplads i konflikt

På lampen, i potteplanten og alle andre steder, fantasien fejrer ikke noget, når der skal findes et sted at placere en ballon på kontorerne. Vi er på CSC, Retortvej 8 i Valby tirsdag den 5. april. I morges blev medarbejderne mødt af de lockoutede og strejkende kolleger og en del andre, der delte balloner ud ved porten påtrykt konfliktsloganet **Vækst med TRYGHED**. En tillidsrepræsentant fortæller, at han blev kontaktet af en afdelingsleder:

- "Vi har et sikkerhedsproblem."
- "Hvad vil det sige?"
- "Jo, varmen fra pc'erne kan få alle de balloner til at sprænge."

Med alvor i stemmen svarer sikkerhedsrepræsentanten:

- "Det lyder som et alvorligt problem. Jeg skal se nærmere på det. Hvor har du konkret problemet?"

- "Jamen i alle kontorerne."

- "Det vil jo så tage noget tid at besigtige det," lyder svaret.

En lockoutet fortæller:

- "Jeg underviste nogle af lederne, og kurset var omtrent afsluttet, dog manglede den certificering, der gjorde, at de havde tilladelse til at udføre de funktioner. Tilbage var min medhjælper, som ikke havde de nødvendige kvalifikationer til at kunne afslutte undervisningen. Ledelsen besluttede så, at der skulle rettes henvendelse til CSC-afdelinger i udlandet for at få en instruktør, der kunne afslutte forløbet, og medhjælperen rettede henvendelsen, som han blev bedt om. Men jeg var jo den, der underviste i de udenlandske afdelinger, så heller ikke dér fandtes den nødvendige ekspertise."

Der flyttes rigtig meget rundt på medarbejderne,

der indrettes nye arbejdspladser, som tilsyneladende forberedes til andre, der skal overtage arbejdet, der kommer nye medarbejdere dagligt, fra danske vikarbureauer, fra CSC-afdelinger i Belgien, England, Tyskland, Australien, fra Litauen, Indien, ingen har det fulde overblik. Mainframe-afdelingen har i mange, mange år siddet samlet. Nu er halvdelen flyttet til en anden lokalitet. Nye medarbejdere skal oplæres til at kunne overtage mainframe-funktionerne. Den fælles videnspulje, som kunne bruges ved det tætte arbejdsfællesskab, er således ikke til rådighed, og meget viden kan derfor slet ikke overdrages.

Det forekommer, at når viden skal overdrages, flyttes en leder til at sidde lige bagved. Det er et helt enormt pres for medarbejderen, der på den måde har øjne i nakken og bliver overvåget. Det er dog de færreste ledere, der ved nok til at kunne kontrollere, om alt nu bliver overdraget. Kvalitetssikringssystemet, der blev indført op gennem 90'erne,

viser nu sit virkelige formål: Her er alle arbejdsprocedurer beskrevet i detaljer, og hvem der udfører dem, er underordnet. Om det så er overholdelsen af det, der sikrer kvaliteten i arbejdet, er en anden sag. Det forlyder da også allerede, at visse kunder har haft problemer med nedbrud af systemer.

De tomme kontorer, overvågningen og usikkerheden på arbejdspladsen er således en faktor, der forværrer arbejdsklimaet voldsomt. Der forberedes derfor en aktion på den årlige arbejdsmiljødag den 28. april. De konfliktende uden for arbejdspladsen siger da også: "Helst vil jeg jo i arbejde, men lige nu er jeg glad for, at jeg ikke er på arbejdspladsen".

GBe

1 MAJ 2011 Bag frimurerlogen
Den Røde Plads
 Taler og underholdning
 fra 13.00 til 18.00

Fællesskab & solidaritet
 på tværs af grænser!

Live musik på scenen - Oplev bl.a.
ZAKI, Ali sufi
SPECIAL PERFORMANCE!

acp-design.dk

OKTOBER BOGBUTIK
 København
 Egilsgade 24, Kld.
 2300 København S
 35 43 49 50
 Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
 Skibhusvej 100
 5000 Odense C
 66 14 89 83
 Åbningstid:
 Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
 Ny Munkegade 88 kld.
 8000 Århus C
 Åbningstid:
 fre 14 - 17.00

Radioaktive Arme-Ben

Indspark
fra DKU

På danske byggepladser har brugen af underentreprenører og underunderentreprenører og underunderunder... i mange år været et problem. Det skaber kaos på pladsen og undergraver løn- og arbejdsforhold. Resultatet er flere ulykker og mere byggesjusk. Det er ikke et smart system, medmindre man er hovedentreprenør.

I sin mest ekstreme form er underentreprenørerne det man kalder armeben-firmaer, der egentlig bare er en almindelig byggearbejder, der er momsregistreret og har fået cvr-nr. På den måde kommer man uden om fagforeninger og overenskomster og kan i praksis ignorere arbejdsmiljøloven.

Ved de sidste overenskomstforhandlinger på byggeområdet forsøgte man at få kædeansvar skrevet ind i overenskomsten. Ideen, der er god, handler om, at bygherre og hovedentreprenør er ansvarlige for det, der foregår på pladsen, også det, underentreprenører laver. Det kom ikke igennem, nok mest fordi det vil være for irriterende for de store entreprenører. Underentreprenører, eller *contractors*, som de hedder i den store verden, er et meget effektivt middel til at fralægge sig ansvar for ulovlige handlinger og gøre enhver form for regulering og kontrol af arbejdsforhold umulig.

På kernekraftværkerne i Japan har de et tilsvarende system. Arbejdet på kernekraftværker kan deles i to portioner. Den ene kræver en høj grad af specialisering, den anden kræver god fysik. Den første portion har virksomheder som TEPCO, der ejer Fukushima Dai-ichi, medarbejdere ansat til; den anden bruger de underentreprenører til.

En 'sjov' effekt af det, er at de, der har det farligste arbejde, har den dårligste uddannelse og det dårligste sikkerhedsudstyr. Men sådan er det vist alle steder.

New York Times har snakket med nogle af de arbejdere, der udfører underentreprenør-arbejdet. Deres historier er en kernekraftudgave af dårlige arbejdsforhold, som vi kender dem fra hele verden.

En forklarer om grænsen for stråling:

"Din første prioritet er at undgå at bryde den. [...] Når man når grænsen, er der ikke mere arbejde."

En grænse, der før katastrofen var på 50 mSv/år, men nu er femdoblet til 250 mSv/år. Internationale eksperter kan dog berolige med, at det kun øger risikoen for kræft med 1%. Knap så internationale eksperter understreger, at vi har en begrænset forståelse for radioaktivstrålings virkning på omgivelserne, især når det gælder langtidseffekten.

Opsplitningen i specialiserede fastansatte og uddannede kontraktarbejdere har præget den japanske kernekraftsektor i lang tid. Fra starten af 80'erne til i dag har der været jævnlige afsløringer og skandaler, der har illustreret, hvor udbredt og farligt det er.

Der er et omfattende materiale om arbejdsforholdene i den japanske kerne-

Arbejdere ved Fukushima atomkraftværket føres til hospital under pressning efter at være udsat for stråling

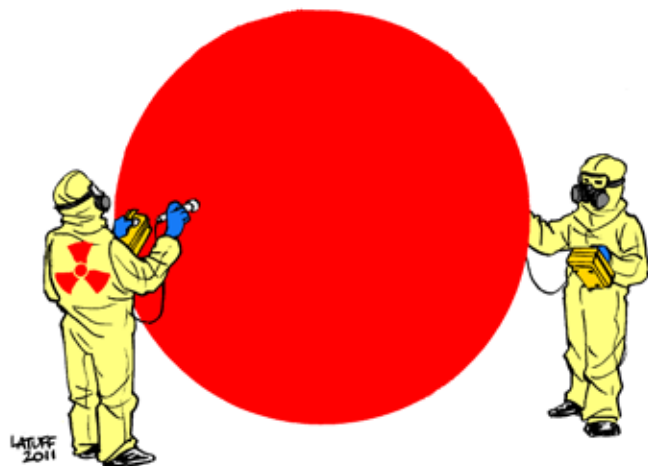
kraftindustri tilgængeligt på nettet. På trods af det formår Politiken at strikke en historie sammen under overskriften "Dagsløn 25.000 kr.: Atomselskab betaler kassen for verdens farligste job." I artiklen fortsætter gossip-tilgangen til tragedien: *"Den fede løn tilkommer dem, som vil vove sig faretruende tæt på området med koncentrerede mængder radioaktiv stråling."*

Det kunne være reklamen for det næste reality-game-show.

SiØ

Verden ifølge Latuff

Atomkatastrofe